

ZAŠTIĆENA ZONA

„crna“ komedija

DAMIR ŠODAN

SADRŽAJ

Lica	2
Čin prvi	4
Čin drugi	33
Čin treći	66
O autoru	86
Impresum	87

Things are more like they are now than they ever were.

Dwight Eisenhower

LICA

bolesnici:

HANKA, 37, bivša frizerka i nesuđena estradna zvijezda

PETRA, 42, bivša službenica SDK

DOVANI, 33, sitni švercer, folirant

DEGER, 35, provincijski roker, pomalo megaloman

TITO, 60, pravo ime Gvozden, bivši referent za ONO i DSZ

GAZDA, 55, nekadašnji direktor tvornice "Vijak", pati, između ostalog, i od pripapizma

GENERALNI, 60, bivši generalni direktor drvnog kombinata "Naša šuma"

PROFESOR, 50, bivši heideggerijanac, teoretičar postmoderne, erudit, lacanovac, itd.

TROKUT, 40, bivši rudar, trčao štafetu, ima govornu manu

BRZI, 27, bivši konobar i student veterine

PEPO, 65, bivši režimski kipar

KOBRA, 32, stručnjak za borilačke vještine i istočnjačke duhovne prakse

pripadnici Kanadskog bataljuna:

Major MARLOWE, 35

Sergeant MILTON, 33

COCKBURN, BILICH, ROBERTSON, COHEN,

LIGHTFOOT, YOUNG & LANOIS, svi između 20 i 30

i nekolicina "bezimenih" pripadnika bataljuna

ostali:

MIRANDA, 28, prevoditeljica Kanadskog bataljuna

HIKMET, 32, prevodilac isturenog odjeljenja Kanadskog bataljuna

SALVATORE ALIGHIERI, 40, izaslanik Visokog povjerenika

MARISTELA, 31, njegova prevoditeljica

JOVAN, 40, predstavnik srpske strane

ANTE, 40, predstavnik hrvatske strane

HAKIJA, 40, predstavnik muslimanske strane

OBREN, JERKO, ELVIS, po 25, osiguranje izaslanika zaraćenih strana

SEKA, 35, daktilografkinja

& KLINTON, pas mješanac

Badnjak tisuću devetsto devedeset i neke. Usred takozvane zaštićene zone, na ničijoj zemlji, grupa bolesnika u duševnoj bolnici ostavljena od medicinskog osoblja pala je na brigu pripadnicima Kanadskog bataljuna. U potpunosti odsječeni od ostatka svijeta Kanađani već danima pokušavaju stupiti u kontakt s glavninom svojih snaga u štabu UN-a, ili sa stožerima zaraćenih strana, kako bi evakuirali bolesnike. Svaka sličnost s licima i događajima i više je nego slučajna.

ČIN PRVI

PRIZOR PRVI

Velika soba za dnevni odmor. Na sceni su Hanka, Đeger, Đovani, Profesor i Pepo.

HANKA: *(Ogleda se pred zrcalom, šminka se, popravlja frizuru i pjeva.)* "Jesen je tužna u mome kraju, kad žuto lišće odnosi sve, jer nikog nema, ni tebe nema, da vratiš ljubav i naše sne..."

ĐOVANI: *(Leži na kauču i čita stare, predratne novine.)* Ajde Hanka, matere ti, utrni se više! Ohani malo ženo božja. Nismo na Ilidži '76, nego u umobolnici u pripizdini – ako nisi znala. Nema ti ovdje menadžera. Jedini menadžer je dragi bog koji nam je ovo namjestio. On je najveći estradni umjetnik, ako mene pitaš.

ĐEGER: *(Sjedi u staroj raspadnutoj fotelji.)* Pusti je nek pjeva. Ne volim ni ja narodnjake, ali joj nekako volim čut glas. Na momente zvuči baš nježno, ko Emilu Haris.

ĐOVANI: Koji Haris?

ĐEGER: Ma to je ženska, jebo te. Kantri pjevačica.

ĐOVANI: Nikad čuo.

HANKA: Đovani, e moj Đovani da ti imaš vakav stas i glas ko ja, ti bi bio u Milanskoj skali, ne bi ovdje čučao i čekao da te razmijene, ili šta ja znam već.

ĐOVANI: Kako to misliš?

HANKA: Kako kako? Pa tako, ti si probitačan, snalažljiv, a ja imam samo ovaj svoj talent, ali nemam žice za plasiranje sebe kao robe, razumiješ?

ĐOVANI: Kurac ja čekam razmjenu. Ja čekam samo da ovo sranje protutnji pa odoh u Norvešku, Holandiju, Njemačku, bilo gdje u pičku materinu.

ĐEGER: Đovani, daj cigaru. O jebem ti troboga, nešto me udarilo u križa ne mogu mrdnut. Koji ćeš kurac u Njemačkoj? I ja sam cijelog života sanjao o Americi i evo me na kraju balade ni krivog ni dužnog u ovoj ludari, a oko nas još veća ludara.

PROFESOR: *(Ne dižući nos iz knjige. Sjedi malo podalje na tronošcu i čita "Kritiku ciničkog uma" Petera Sloterdijka.)* To vam je, dragi kolega, predstava u predstavi, *a play within a play*. Zapravo ovo što mi živimo je neš još gore. To je, kak bi rekli, čista meta-fikcija. Postmoderna. Sve mi ovdje imamo što ima i postmoderna, a ima i natruha formalizma. Zapravo ovo je jedna "retardacija", kako je govorio dragi naš tovariš Šklovski.

DOVANI: Retardiran si ti moj profesore i to dobro. Uzele ti te knjižurine pamet. Jebe se tebi, ti si zapravo totalna alternativa, pa znaš li ti čovječe gdje smo mi?

DEGER: Ma šta zna budala, pusti ga. Njemu je najbolje, on misli da je u knjizi.

HANKA: *(Pleše po sobi i pjeva.)* "Kad u vojsku pođem ja, cijelo selo će znaaaati... svi će za mnom pjevati, a dragi će da me prati..."

DOVANI: Jebo te bog, gdje to nađe? "Pro Arte", jel' tako? Pa čuj je, majke ti, zavija ko džuboks, ko da je progutala cijeli PGP RTB. A ti kažeš nježno pjeva.

DEGER: Bogami kad je malo bolje poslušam i nije baš milozvučna. Ovo je grlo za Radio Šabac.

HANKA: Jao momci moji gdje ste vi bili kad sam se ja probila u garderobu kod Šabana. Potpisao mi se čovjek na ruku. Sedam je dana nisam prala.

DEGER: Čuj, ne samo da je luda nego je i nostalgичna.

DOVANI: Daj, Hanka, ideš mi na živce, dobro ti se nije na mindu potpiso. Nego, matere ti, kakav je bio taj Šaban, kad smo već kod njega?

DEGER: Nikad mi nisu bili jasni ti narodnjaci. Na čijoj je on sad strani? Jel' on Srbin, ili Musliman?

DOVANI: E, nije nego je ustaša.

DEGER: *(Iskreno iznenađen.)* Kako ustaša?

DOVANI: Ma zajebavam se, Đegeru, jebo te bog, pa bar ti ne bi trebao da padaš na te nacionalne folove.

HANKA: Šaban je bio divan. Sviro je na svadbi jednoj mojoj drugarici u Banji Koviljači za deset hiljada maraka. Uvijek mi žao što nisam išla.

ĐOVANI: Je l', a što ne ode, majke ti?

HANKA: Ah, imala sam ljubomornog čovjeka.

DEGER: Eto ti, zato ja uvijek govorim što možeš danas ne ostavljaj za sutra. Da sam se ja guznio u onaj konvoj onda, sad bih imao svoj studio za snimanje u Santa Moniki.

ĐOVANI: Pravo ti budi, umjesto da si odmah digo sidro, ti si išo folirat armiju?

DEGER: Javila se firma, a šta si ti radio, ako se smije znat?

(Ulaze Gazda i Generalni. Generalni sav usplahiren, Gazda samo šuti i gleda u vrh sjekire koju drži u ruci.)

ĐOVANI: Tišina, tišina, stižu direktori. Stiže inokosni poslovodni...

DEGER: ...i njegov organ... ha ha ha...

ĐOVANI: Ha, ha, stvarno su par, jebeš mi sve.

GENERALNI: Će je Marlov? Imamo loše vijesti. Je l' tako Gazda? *(Gazda lagano kimne glavom.)* Imamo situaciju.

ĐOVANI: Bogami, imamo mi situaciju ovde već neko vrijeme, samo nam dragi bog nije svima dao da je budemo svjesni.

PROFESOR: Čovjek je uvijek u situaciji, lijepo je rekao Sartre. Čovjek je biće situacije, usudio bih se reći.

HANKA: *(Prilazi Gazdi i krene rukom prema onoj stvari koja mu strši u hlačama, ali je on spretno eskivira.)* Joj Gazda, pa šta je ovo, bogu moj, oće ovo ikad spast? Oće li doć do popuštanja te napetosti? A da ti i ja odemo malo u šok sobu na kraću terapiju? Ha, dorate moj, đogate moj, lipicaneru.

(Gazda je odgurne od sebe.)

ĐOVANI: Pa šta je bilo, Generalni, da nećemo na brzinu jedan partijski sastanak, ha, ovdje u ovoj jazbini. Reci ti svome Đovaniju?

DEGER: He, he, ovo je dobro.

GENERALNI: Pusti sad. Imamo problem.

DOVANI: Kakav problem može lud čovjek imat? Pa zašta drugo poludiš nego da ti cio život prođe u veselju.

DEGER: Pusti ga da kaže.

GENERALNI: Imamo problem jer se usro Klinton.

DEGER: Pa gdje se usro majka mu stara?

GENERALNI: Pa usro se u jaslice.

DOVANI: Eto, eto, propade slavlje, propade mirovni proces, propade dobra volja kršćanska. Jesi reko Marloweu?

GENERALNI: *(Na rubu suza.)* Pa evo tražim ga, stalno ga tražim.

DOVANI: Eno ti ih tamo u ping-pong sali. Svi Kanađani sjede i gledaju krajinsku televiziju. Daje se "Osmi putnik".

DEGER: Što ne mogu, jebote, taj film. Sama slina, slina na slinu, eh shvati to, matere ti. I to mi je kao sajens-fikšn.

GENERALNI: Ne znam kako da, da, da im priđem, bojim se da će Marlov biti ljut?

DEGER: Neće, neće čovječe. Marlowe je dečko i po. Tamo je i Miranda, ona će ti prevest, ti samo reci šta je bilo.

DOVANI: A gdje ti je jadna beštija?

GENERALNI: Eno, vezali smo je pred vratima. Auuuuuu! *(Udari u plač.)*

HANKA: *(Tješi ga.)* Ajde Generalni, ne plač', neće ništa bit'. Šta zna ćuko šta su jaslice. Pa jesam vam rekla da ga učite kako će...

DEGER: Tako je! Da ga učite kako će kenjat, i gdje ima da se usere, i gdje nema da se usere.

DOVANI: Mješanac je to, moj sine. Avlijaner. Naše gore list. A znaš kako kažu Švabe, *unzere* - *usere*.

DEGER: Pusti tu paščinu. Ja sam davno reko da mu treba dat eutanaziju. A nismo ni mi

daleko od te opcije.

DOVANI: Bogami ne bi se usro da mu je ovo *Pustinjska oluja*, ali ovo je Balkan, može srat gdje ko hoće i kad hoće, luda kuća vazda bila i ostala.

DEGER: A i mi smo ga usrali motku. Od svih mjesta na svijetu, baš ovdje da ostavim kosti? Pa kakva je to karma, čovječe. Koji sam kurac učio engleski?

DOVANI: Eto zato da bi jednog dana, kao danas, sjedio u ludnici i fluentno se sporazumijevao s pripadnicima međunarodnih snaga.

DEGER: Eh, jebi ga.

GENERALNI: (*Sebi u bradu.*) Jebi ga, jebi ga, jebi ga, auuuuh, šmrc.

PROFESOR: Pse treba na vrijeme učiti kako da vrše nuždu. Pisao sam ja još početkom osamdesetih i o psećoj ćudi u svojoj kinološkoj studiji...

DOVANI: Profesore, začepi! Nije tvoj resor.

HANKA: Ajde, Generalni, budi muškarčina. Šta cmizdriš? Vid' kako se Gazda ništa ne sekira. Vid'ga ko strela! Ha! (*Ponovno se maši za Gazdin organ, ali se ovaj izmakne.*)

DOVANI: Vidi ga, majke ti, sve ga nešto gledam. Ovako mu stoji već danima, danima. Ne treba njemu vijagra, ne boj se. Jel' Gazda, heeej, Gazda. (*Približava mu se i gazda ustuknuje*). Koliko ti već nije pao?

DEGER: E da mu je 'vako stajao u mirnodopsko vrijeme bilo bi pičke ko salate. A sad mu stoji kad ne treba.

DOVANI: Jest, jest, vidio bi je taj više od WC šolje. (*Pjeva.*) "Balkane, Balkane, Balkane moj. Budi mi silan i dobro mi stooooj..."

DEGER: E, bogami moj je Gazda sve ovo ozbiljno shvatio. Vidi ga, sav je u kurac otišo... ha... ha... ha...

DOVANI: Ta ti je dobra, kume... ha... ha... ha. Ima li još onog nektara gore na intenzivnoj? Trebat će nam večeras za dernek.

DEGER: Nego treba Klintona za glavu pa u vlastiti drek, da zapamti u čijoj je kući srao.

PROFESOR: Kakva bestijalna proverbijalnost, kakav primitivizam.

(Ulaze Trokut i Brzi sa sjekirama i nose hrpu posječena drveća.)

BRZI: Evo, mi nasjekli borića kako je Marlov reko. Vidi ih, ne znaš koji je bolji.

TROKUT: Neeee znaaaaaš kooooooji jeeeeee bbbbbbbooljiiii...

ĐOVANI: Majke ti božje, ovi su cijelu šumu posjekli. Pa dobro, šta uradiste jedna vam majka? Posjekli svu šumu oko bolnice. Sad smo neprijatelju ko na dlanu. Pa jesmo rekli da sijećete samo četinare, a ne sve s reda.

BRZI: Pa šta ja znam koji su ti ti četničari. Drvo ko drvo.

ĐEGER: Če-ti-na-ri, a ne četničari, jebem te luda. Zimzeleno drveće, to je ono kojemu ne opada lišće.

TROKUT: *(Svaki put trzne glavom kako izgovori koju riječ.)* Pa šššššštttttaaaa jaaaaa znnnnnaaaaam kooooooji su čeeetniiičarrrii...

ĐEGER: Daj Trokute utišaj malo, bogati. Zavijaš ko sirena za vazdušnu opasnost. Reci jednom u životu nešto svoje, neku misao izrazi. Ne ponavljaj ko papagaj.

PROFESOR: Pa što će ti reći kad on nema svoje mišljenje. Insuficijentan je u stavovima, rekli bi drugovi komunisti.

(Ulazi Tito od glave do pete zamaskiran lišćem, travuljinom i granama. Puši cigaru.)

ĐOVANI: Pa pogledaj njega, sunce ti krvavo. Druže Stari koji je tebi klinac pa si se danas tako udesio? Da nije opet desant?

TITO: *(Zavlači na kajkavski.)* Drugovi, dolazi nam drug, ovaj gospodin Winston u posjetu. Trebamo obavijestiti Fitzroya. Sutra slijeće u Derventu.

ĐOVANI: Čuj slijeće u Derventu? Slijeće na moj kurac.

TITO: Javio je Radio London. Drugovi, moramo sastaviti odbor za doček. Ovo je najbolji trenutak da se promovira naša borba. Đegeru ti buš s Mošom i Vladimirom u kulturno-zabavnu sekciju. Odmah uzmite drugarice i počnite s probama. Spremajte Majakovskog i Gorkog.

DOVANI: Ma koje probe, tenkre jedno. Daj skidaj to drveće sa sebe dok nije Marlowe ušo. Pomislit će čovjek da smo svi ovde kreteni ko ti.

PROFESOR: Pustite ga. To je nova boljševička moda. Iz šume u šumu. A što će biti s nama, akademskim građanima? Nama je šuma metafora, njima je šuma sudbina.

TITO: *(Tito najednom zauzme svečanu pozu, izvadi iz gornjeg džepa uniforme komad papira i počne čitati govor.)* Više od deset mjeseci narodi okupirane Jugoslavije vode uporni i krvavi rat protiv Hitlerovih i Musolinijevih pljačkaških bandi, protiv jugoslavenskih kvislinga – generala Nedića, Pavelića, Pećanca i drugih. Porobljeni narodi Jugoslavije podigli su se da s oružjem u rukama, zajedno s narodima Sovjetskog Saveza i herojskom Crvenom Armijom vode borbu protiv zajedničkog neprijatelja za svoju slobodu i nezavisnost. Naši herojski partizani, u početku...

DEGER: Čuj kretena, života ti. Ej, družo Tito, probudi se!

PEPO: *(Viče iz kuta scene.)* Tišina, dok govori drug Stari. Umjesto da hvatate bilješke, vi ga zajejavate.

TITO: ...malobrojni i skoro goloruki, u borbi su otimali oružje od okupatora i naoružavali njime seljake koji su se također podigli.

HANKA: Podigli se ko naš Gazda, he, he.

TITO: Na taj način partizanski odredi u Jugoslaviji postali su sve brojniji i prerasli su u pravu narodnu vojsku, koja je već u toku deset mjeseci zadavala teške udarce okupatorskim trupama i bandama narodnih izdajnika, Nedića, Pavelića i drugih. Bez obzira na užasan teror, jugoslavenski partizani, koje je organizirala Komunistička partija Jugoslavije, uništavali su sve što je moglo da služi hitlerovskim bandama za vođenje rata...

DOVANI: Ma daj, jebote, dosta mi je ovoga bilo cijelo školovanje. Neka ga neko ušutka.

TITO: ...oni su uništavali željezničke pruge, mostove, telegrafe, fabrike, rudnike, žito, razne sirovine itd. Okupatoru je postalo vruće pod nogama u Jugoslaviji. On nije uspio da iskoristi bogatstva Jugoslavije za svoj pljačkaški rat. Protiv partizanskih odreda okupator je slao velike ratne ekspedicije i to cijele divizije s motorizacijom, tenkovima, avionima itd. Ali one nisu uspjele da unište partizanski pokret...

HANKA: *(Pjeva.)* "Al' je uska ova moja suknja. Nije, nije, jeste bila prije. Davorike dajke,

davorike dajke, davorike daj, daj, daj, daj, samo malo daj!" Ajmo družo Tito, 'očemo jednu brzu dvojku, ha? Znam ja šta ti voliš. Nema ti ovde Jovanke Budisavljević, a nema ni Pelagije. Pipni malo ovaj batak! Pipni za radni narod, za našu vojsku!

TITO: Dobro drugovi, nastaviti ćemo drugom prilikom.

PEPO: (*Ustaje iz kuta scene gdje je cijelo vrijeme šutke sjedio i šmirglao neku nedovršenu skulpturu.*) Družo Tito, jel mogu nešto da te pitam, al' nasamo?

TITO: Pitaj slobodno družo Pepo.

PEPO: Ja bih radije nasamo.

TITO: Evo dobro. (*Udalji se malo s Pepom.*)

DEGER: Šta je tamo? Partizani ne šapću u društvu.

PEPO: Družo Stari, ja ovdje nemam uslova za rad. Molio bih da me se prebaci u drugu jedinicu, ili da mi se dâ druga prostorija, jer ovo nije mjesto za narodnog umjetnika.

DOVANI: Za *navodnog* umjetnika, he, he, he.

PEPO: Ovdje nemam stvaralački mir. Ako se ovo ludilo ovako nastavi, skulptura neće biti dovršena do dolaska savezničkih snaga.

TITO: Dobro, družo Pepo, primio sam to na znanje. Razgovarat ću s Englezima. Degeru, trebaju mi tvoje prevodilačke usluge.

DEGER: Bogami, ništa od tog posla, družo Stari. Zadnji put sam se pošteno oznojio za kutiju cigara.

DOVANI: Šta je bilo?

DEGER: Kako šta je bilo? Ja mu prevodim, a budala razvali po Marxu i Engelsu. Kakve pizdarije. Sve bigliše, moj sine, od "Anti-diringa" do "Kapitala" i na kraju počeo da tupi o nekom libretu za operu što je kao Engels složio. Te nije to samo tako, te bili su to školovani, svestrani ljudi i tu mi je puklo. Zamisli to, ej! U tri izjutra ja prevodim ovom upokojenom referentu za "ovo i ono" koji je u ovoj vukojobini, na ovoj kurcopoljini, utripovao u tu svoju krajišničku glavetinu da je ni manje ni više nego drug Tito, Vrhovni komandant oružanih snaga. I ja da prevodim njegove ludačke mudroserine jednom kanadskom majoru. Pa jebo te

bog, da mi je ovo netko prije par godina pričao... o ovome bi trebalo da se snimi film. Baš o ovome što se nama sada događa. Pokupili bi sve oskare.

DOVANI: Bogami, da znaš da bi.

TITO: Dobro, dobro Đeger, izbacil bum te iz kulturne sekcije, pa buš videl. Tvoje mjesto bu zauzel drug Gazda.

ĐEGER: E, on ti vala može jedino kurcu svirat tamo.

HANKA: To! On kurcu da svira, a ja da mu pjevam kao ona iz Denis & Denis.

DOVANI: Iz penis i penis.

HANKA: *(Opet se mota oko Gazde koji stoji oslonjen o dršku od sjekire. Pjeva.)* "Uou, uou, uou, uou, sada pratim ritam tvoj. Uou, uou, uou, uou, ovu pjesmu ovaj broj..." *(Pokušava ga opet uhvatiti, ali ovaj ponovno izmigolji.)*

ĐEGER: Joj narode, ova je univerzalna, a ja mislio da piči samo narodnjake. Povlačim ono što sam rekao o Emilu Haris.

DOVANI: Ma kakvi, čovječe, to je sve probalo.

ĐEGER: Pa šta je se malo ne dohvatiš, čovječe, onoga ti. Nije za bacanje. Jest da se malo ofucala, ali nismo ni mi ispod čekića. Strah te Marlowea, ha? Uvijek možeš reć da je luda i da sve izmišlja.

DOVANI: Ne, ne, braco. Jednom je Đovani jebavo ludo, da ludo, šizofrenično, bog te jebo, da te bog jebo. Samo mi je vremena trebalo da shvatim. Ne, hvala. Ko voli nek izvoli, ali mene je jebanje ludih prošlo. I ludih i zbunjenih. Ako ima šta normalno – nema frke, može, ali ludo, nemoj me s ludim, života ti.

ĐEGER: Pa šta je bilo, pričaj. *(Zaurla.)* Šta gledaš ti druže Tito, jebem te u gledanje!!! Ovo su normalni ljudi koji pričaju o seksu. Ajde tamo, vodi narod u svjetliju budućnost, šta blejiš ko telac?

TITO: Naročito ste mi vi normalni. Upozoravam te da više ne buš kartal sa mnom i doktorom Ribarom.

ĐEGER: *(Zamahne nogom i Tito pobjegne u drugi kraj prostorije.)* Ma, marš budaletino! I da

čujem šta je bilo?

DOVANI: Da skratim, zabavljao sam ti se ja sa jednom pičkom iz Gornje Kablesije. A bila je dobra treba, avion. Ono, noge, sise, sve, čovječe, a-vi-on.

DEGER: Bog te jebo, pa kud iz Kablesije, tamo su svi šenuti sto na sto.

DOVANI: Jesu i više nego što misliš, brajko. Al' šta zna kurac šta je Kablesija? Razumiješ?

DEGER: Kontam, razumijem.

DOVANI: A ta mala ti je bila malko, kako bih ti reko, pomaknuta, ono nije bila regularna koka, a nisu ni meni, bogu hvala, mrske eksperimentacije, i tako to.

DEGER: Pomaknuta, u kom smislu?

DOVANI: Pa u smislu da je voljela da je gušim dok je gutim.

DEGER: Ih, imao sam ja takvih na bacanje. Ja sam to razvio do neslučenih granica. Čisti *art of pejn*.

DOVANI: Znam, znam, nije to ništa novo, samo ove nisu bile iz Gornje Kablesije. I nisu imale tri brata, ko ova moja. A sve jedan luđi od drugoga, i svaki ko trokrilni ormar. Još onda su imali privatnu firmu za ovo tjelesno obezbjeđenje, tjelohranitelje i to.

DEGER: Uh, čovječe. Ti su najgori.

DOVANI: Kako da ne. "Jevtić & Brat" zvala se firma. Sve su ti oni čuvali, braco moj, od Bregovića do Bobe i Brene.

DEGER: (*Trokut i Brzi tupo bulje i slušaju razgovor.*) Šta gledaš? Napeto, ha? Ajde bjež' tamo, radi nešto korisno! Idite s Titom i slažite boriće. Je l' čuješ? Nemoj da vas ja...! (*Zatrči se prema njima.*) Povedi Gazdu i Generalnog i ima da popravite one jasje.

DOVANI: I tako, čovječe, guzim ti ja gore kod nje u kući. Njeni kao otišli na neku slavu, šta ti ja znam. Nigdje nikoga. Nedjelja ujutro, pamtim kao da je bilo danas. Guzimo ti se mi u prizemlju, u dnevnoj sobi, razvalili televizor do daske da se ništa ne čuje. Zvrči ona emisija "Dečji tobogan" što je vodio onaj ćoravi kreten, kako se ono zove, da me jebeš ne mogu da se sjetim...

DEGER: Zove se Minja Subota.

DOVANI: Bravo, tako je. Pjevaju, elem, neki dječji horovi, lupeta taj Subota, svira vojni orkestar, oni majori pušu u trube, saksofone, a ova moja viče – Jelisaveta se zvala, al' smo je zvali Seka – viče: "guši me, guši me Đovani, jače, jače, jače Đovani!!..." Mislim se jesam i ja budala, ovo je gore nego "Kad jaganjci utihnu", i krtim ti ja nju, kad odjednom – Tras! Otvaraju ti se vrata od sobe.

DEGER: U jebem ti.

DOVANI: Čujem ja, ali naravski ne vidim, jer gutim i gušim Seku, onako simultano, "jednovremeno", ili što bi ti u zajebanciji reko – onako "starešinski".

DEGER: Da, da.

DOVANI: Kad najednom osjetim nešto ladno u rejonu dupeta.

DEGER: Stislo ti se?

DOVANI: Ma kakvi, nego braća. Braća upala u pola radnje i jedan mi gurnuo tandžaru pod prknište. Čovječe božji! Nego nisam umro na licu mjesta.

DEGER: Uuu, dobro da si živ!

DOVANI: Čekaj, čekaj, nije kraj priče. Veli jedan od njih, ovaj najveći, Bato, veli on: "Samo ti karaj brate Srbije, mi smo savremeni ljudi, mi to razumemo. Samo bez primene sile, razumeš?" Ej, shvati to!?

DEGER: Pa nisi ti Srbin?

DOVANI: Pa znam da nisam, doduše stara mi možda i jeste, možda napola, ali ko ga jebe, mislim, nije to poenta. Još da mu kažem da nisam u toj situaciji. I da me boli kurac za to ko je ko. Ali u biti jebe se njih, njima je to "Srbine" više kao neka poštapalica.

DEGER: I?

DOVANI: I, moj sinko, ništa. Odoše kao oni. Ja da ću iz male, ali ne mogu napolje. Stisla se, bog te jebo, ko bor-mašina. Čuna spade, ali ne ide van. Nikako i nikako. Ko ona žvaka *Babalu* rasteže li se, rasteže, jebem mu mater.

DEGER: O jebo te život, koje sranje.

DOVANI: Stisla se ona od šoka, vaginalni grč, jebi ga, šta je tu je. Opet, razumijem i nju, vidjela joj braća da se razvaljuje sa mnom, a znaš šta u Kablesiji znači predbračni seks.

DEGER: I šta onda?

DOVANI: I tek tu počinje frka, stari moj. Zove ona braću i veli takva i takva stvar. Kaže ovaj najmlađi – “najbolje bi bilo da mu ga odrežemo.”

DEGER: Uuu, bog te! Brrrrrrr! *(Naježi se sav i skupi koljena.)*

DOVANI: A ja onako preko ramena, velim hladno, nemojte se ljudi zajebavat, treba nas u ljekara. Jer znam iz literature da drugačije ne ide.

DEGER: Joj čovječe, sav sam se naježio.

DOVANI: I bi oni, naročito taj mali, Nikifor. Viče: “Reži, reži, ja sam čuo da on i nije Srbin, nego balija, njemu su ga već pola osunetili, pa ni ovo mu pola ništa ne znači.” To mu je riječ bila.

DEGER: Joj ludila, jebo te tramvaj, pa kad je to bilo?

DOVANI: Srećom dobru godinu dana prije izbijanja ovog sranja. Da je bilo kasnije sad bi pišo na slamku ko eunuh u haremu. Međutim ova dvojica, Bato, i ovaj srednji Sredoje, nekako maloga urazumiše, zarolali nas u čaršaf, utrpali u onog svog velikog nissana i pravac bolnica. Eto ti, prijatelju moj, koja jebena situacija. Pa ti jebi ludo u današnja vremena.

DEGER: Opasna vremena, nema šta. Pa vidi u šta se ovo izrodilo. *(Pokazuje rukom oko sebe.)*

DOVANI: Da opasna? A taj najmlađi Nikifor, cijelim putem do bolnice vadi nož iz čizme. Oni su još onda imali kao neke svoje uniforme, ma čista paravojska. Vadi on nož, gleda me i govori – da se mene pita ja bi te sjeko, ali Bato i Sretko su protiv, pa neću, jer mi kao pravi Srbi poštujemo demokratsku proceduru. I veli kao imam sreće što Seka ima tri brata a ne dva, pa se u odlučivanju sluša glas natpolovične većine.

DEGER: Joj, stari moj, vidim ja prošo si ti golgotu i prije nego što je izbilo ovo sranje.

DOVANI: Da golgotu, prika moj. Križni put sam ja prošao do bolnice. Sav mi se film mog

života odvirtio u glavi. Svake pizdarije sam se sjetio i onih žaba što su kreketale kad su nas primali u omladince na Glamočkom polju. Dođeš tamo, a one žabe samo krekeću, krekeću, rkete-kokete, rkete-kokete, ne čuješ ništa, a ja se žvalim s onom Jelenom, kćerkom onog pukovnika što je svirala harmoniku. Eto toga sam se bio sjetio, prve ljubavi sam se sjetio. I na tu Jelenu sam onda mislio kad smo bili na klinici.

DEGER: Svašta sam čuo, ali ovo je zbilja...

DOVANI: Da, da, stari moj. Poslije mi se nije šest mjeseci dizo. A uto se dobro i zakuhalo i počeo je rat. Eto, zato ti ja, kume moj, ne jebem ludo. Bilo pa prošlo.

PROFESOR: Ovo je bilo zanimljivo čuti. Vi ste posjedovali opravdani strah od kastracije.

DEGER: Joj, sad smo ga najebali. Sad će stručno objašnjenje.

PROFESOR: Ali falus se ne definira gospodo kao penis, ud, čuna ili lulek...

DEGER: Odakle mu ovaj "lulek", da nije on Slovenac?

DOVANI: Pusti ga, studiro je u Zagrebu, vidiš da zavlači po purgerski.

PROFESOR: ...ili kurac, kara, karina, kak vi velite, gospodo. Premda penis jest primjer falusa, i to na neki način privilegirani, falus je nešto što naprosto ima moć da se, recimo tako, samosvojno kreće i mijenja. Da se diže i spušta, širi i ulazi u sebe. Na primjer, to može biti i motor-kotač, žena koja rađa, plug koji ore brazdu, radnici koji grade kuću...

DEGER: Pa ti si stvarno lud, majke mi.

DOVANI: Pusti ga neka završi, nekad mi se učini da u to što on lupa kao i ima neke veze s mozgom.

PROFESOR: Neki teoretičari drže da falus koji subjekt želi posjedovati pripada nekome drugome, ili da on naprosto *jest* – netko *drugi*. Žene obično drže muškarca, ili dijete, falusom, a često i muškarac misli da žena posjeduje falus.

DOVANI: Bogami, ona ga je moja umalo dobila u trajno vlasništvo.

PROFESOR: Često se kaže da muškarac misli onom *drugom* glavom, što nije bez veze.

DEGER: Vidi, vidi, počeo je i narodne mudrosti valjat.

PROFESOR: Faličkom funkcijom predstavljena je moć općenito, a gubitak moći kastracijom. Gdje god je falus u funkciji javlja se i mogućnost kastracije. Kastracija u ovom smislu nema ništa sa odstranjivanjem organa, već predstavlja gubitak moći, ili njeno umanjivanje.

DEGER: Čovječe, on sve pretvori u teoriju. Ovako bi mogao danima. Daj profesore prekini. Daj nam da malo normalno pričamo.

DOVANI: Zanima me hoćemo li se mi živu izvući odavde. Ajd da zovemo Marlova. Možda se neko javio preko radio veze.

PROFESOR: Nitko se neće živu izvući. Sokrat, Freud i Lacan su držali da je život bolest i da je lijek – smrt.

PRIZOR DRUGI

Takozvana "ping-pong" sala u kojoj Kanađani gledaju televiziju. Upravo je završio "Osmi putnik II".

MARLOWE: So, Miranda, what do you think of the movie?

[Dakle, Miranda, kakvim ti se čini film?]

MIRANDA: I don't know. I never liked science-fiction movies that much.

[Ne znam. Nisam baš ljubitelj science-fiction filmova.]

MARLOWE: Why?

[Zašto?]

MIRANDA: I think I prefer the movies that one way or another deal with reality. With people and their lives. In science-fiction you cannot relate to anything.

[Mislim da mi se više sviđaju filmovi koji se na ovaj ili onaj način bave stvarnošću. Ljudima i njihovim životima. U science fictionu se nemam s čim poistovjetiti.]

MARLOWE: I wouldn't say that. I'd say that they deal with the same stuff like all other so-called realistic movies. The message is always there. Maybe they're less direct in conveying it, but it's still there. Some things are just a matter of genre. Presentation?

[Ne bih rekao da je baš tako. Rekao bih da se oni bave istim stvarima kao i svi drugi takozvani realistični filmovi. Uvijek nose neku poruku. Možda su manje izravni u načinu na

koji je prenose, ali ona je još uvijek tamo. Neke stvari su jednostavno stvar žanra.
Prezentacije?]

MIRANDA: I don't know about that, but I know they don't turn me on.
[U to ne ulazim, ali znam da me posebno ne uzbuđuju.]

MILTON: I haven't been turned on either. This Sigourney Weaver is such a bitch. She
wouldn't give the poor creature a chance.
[Ni ja se nisam popalio. Ona Sigourney Weaver je takva kučka. Jadnoj beštiji nije dala
nikakvu šansu.]

MARLOWE: Maybe there's some other reason why you can't stand her?
[Možda postoji i neki drugi razlog zbog kojeg je ne podnosiš.]

MILTON: What other reason for God's sake?
[Koji drugi razlog, zaboga?]

MARLOWE: Maybe she's, for instance, too tall?
[Možda je, naprimjer, previsoka?]

MILTON: Come on Marlowe, don't pull this psychological shit on me, man. Give us a break,
will you.
[Daj Marlowe, nemoj mi s tim psihološkim sranjima. Ohladi, čovječe, molim te.]

MARLOWE: I'm not pulling anything here. I'm just thinking out loud. Let's talk about
aesthetics.
[Ništa ja ne psihologiziram. Samo naglas razmišljam. Porazgovarajmo malo o estetici.]

MILTON: Aesthetics? Look where we *are*, man! In some goddamn foreign country, stuck in
the middle of nowhere, caught up in some absurd, alien war at the end of the twentieth
century, babysitting a bunch of loonies. I think we oughtta change the subject, I think we
oughtta talk about that Government of ours that sent us here, Mr Smart Ass!
[Estetici? Pogledaj gdje *smo*, čovječe! U nekoj jebenoj stranoj zemlji, zaglavljeni bogu iza
nogu, zatečeni u nekom apsurdnom, tuđem ratu na kraju dvadesetog stoljeća, dadiljajući
šaku maloumnika. Mislim da bismo trebali promijeniti temu razgovora. Mislim da bismo
morali porazgovarati o našoj vladi koja nas je ovdje poslala, gospodine pametnjakoviću!]

LANOIS: Fuck the Government! How come none of the aliens are ever black. Niggers can't
even be extraterrestrials in the movies. Maybe because they treat us like that in real life.

[Jebeš vladu! Kako to da nijedan vanzemaljac nije nikad crn. Crnje ne mogu biti čak ni vanezemaljci u filmovima. Možda zato što nas tako tretiraju u stvarnom životu.]

MARLOWE: Watch your mouth, Milton, and you too, Lanois. No more politics. We've got a responsibility here. These people are human and scared out of their wits just like you and me. Sorry, Miranda.

[Pazi kako se izražavaš, Milton, i ti također Lanois. Neću više politike. Mi imamo stanovitu odgovornost ovdje. Ovi ljudi su ljudska bića i nasmrt su preplašeni, baš kao vi i ja. Oprosti, Miranda.]

MILTON: Why apologise to her? She's a healthy and perfectly normal young woman. She should get married and get out of this hell ASAP.

[Što se njoj ispričavaš? Ona je zdrava i savršeno normalna mlada žena. Ona bi se trebala udati i izaći iz ovog pakla što je prije moguće.]

MARLOWE: That's not the point...

[Nije u tome stvar...]

(Ulaze Tito, Gazda, Generalni i Trokut.)

Oh, look who's here. How are we today, Marshall? You seem worried.

[O, pogledajmo tko je tu. Kako smo danas, maršale? Doimate se zabrinutim.]

TITO: Maj dijer Ficroj, teribl thing hepen iz tudej. Klinton, aj min, d dog šitid in litl Ćizsiz, ovaj kako se zove, u ove jasje. Ćozef figure kompliti koverd in šit. To jest krep, mislim da je krep kad nije od čovjeka.

(Obraća se Mirandi za pomoć u prijevodu.)

MARLOWE: If I understood correctly, the dog messed in the cradle? Is that the case?

[Ako sam dobro razumio, pas se uneredio u jasicama? Je li o tome riječ?]

MIRANDA: I believe so.

[Mislim da jest.]

TITO: Ic not aur mistejk. Časna riječ. Klinton totali aut of kontrol. Šit en šit en šit en šit evriver vi gou.

TROKUT: Ijeees, šit, šiiiiit, ou nou. Ou šit, ou šit... ou šiiiiit.

GENERALNI: Daj, smiri se, jebi ga, dok drug Tito govori.

MARLOWE: No problem, I think this can be fixed. Nothing to worry about, Marshall. I'll tell the boys to clean it up. (*Prijateljski zagrlj Tita.*) Milton, take a couple of our guys and prepare the entire room for the celebration. Come on guys, move the TV set to the main room. We're going to watch it tonight.

[Nema problema, mislim da se to da urediti. Bez brige, Maršale. Reći ću dečkima da počiste. Milton, uzmi nekoliko naših dečki i pripremite prostoriju za proslavu. Ajmo dečki, odnesite televizor u glavnu prostoriju. Večeras ćemo gledati TV.]

MILTON: Okay, okay.

[U redu, u redu.]

MARLOWE: It's gonna be a hell of a party, guys. We have to keep the spirits up. Right, Miranda?

[Bit će to vruća zabava, momci. Moramo održati dobro raspoloženje. Je li tako, Miranda?]

MIRANDA: Yes, yes.

[Da, da.]

MARLOWE: Trust, me comrade Tito, this will be the best Christmas this institution has ever seen.

[Vjerujte mi, druže Tito, bit će to najbolji Božić koji je vidjela ova institucija.]

TITO: Ali, Miranda, reci mu da smo mi komunisti i da ne znamo božićne pjesme. Mislim, znamo, ali ateisti to moraju zaboraviti.

MIRANDA: He says they don't know any Christmas carols, being communists and atheists and all that.

[On kaže da oni ne znaju božićne pjesme, s obzirom da su komunisti, ateisti, i tome slično.]

MARLOWE: Tell him not to worry about that, anyone can sing anything they find appropriate. We should have a good time, despite the circumstances. That's the point.

[Reci mu da se ne brine za to. Svatko može pjevati što god mu se učini odgovarajućim. Trebamo se dobro zabaviti, bez obzira na okolnosti. To je cilj.]

MIRANDA: Nema problema, može pjevati što god tko hoće. Važno je da se dobro zabavimo.

TITO: E ja ću internacionalu, ili *Po šumama i gorama*. Ne, bolje *Padaj silo i nepravdo*.

MARLOWE: Whatever, whatever, my dear comrade, anything you sing will be fine.
[Što god, što god, dragi druže, što god budete pjevali bit će na mjestu.]

MIRANDA: Sve, sve, što god...

TITO: Dobro, dobro, ne moraš mi sve prevoditi. Drug Tito zna jezike.

MIRANDA: U redu, u redu, neću prevoditi, ako ne treba prijevod. Ne prevodi se ni meni svaki čas.

MARLOWE: Let's go to the main room. Have you guys cut down enough trees?
[Prijeđimo u glavnu prostoriju. Dečki, jeste li nasjekli dovoljno drveća?]

TITO: O jes, jes, vi kild so meni, aj min, vi, kako se kaže za stablo kad se obori.

MIRANDA: Eto vidiš da ti treba prijevod, a upravo ti je Chris upotrijebio taj glagol.

TITO: Pa treba za poneku riječ. Kako ono?

MIRANDA: Cut down.
[Posjeći.]

TITO: Jes, jes, vi kat daun so meni, ju vudnt biliv.

MARLOWE: Fine, fine, let's see what you've done.
[Dobro, dobro, da vidimo što ste učinili.]

PRIZOR TREĆI

Velika soba za dnevni odmor.

ĐEGER: (*Sav nervozan hoda uokolo.*) Eh, da sam ja pravi, da sam ja faca, ko što nisam, davnih bih ja dana otišo u Nju Jork i probao tamo nešto napraviti. Boli me kurac, otvorio bih studio, namlatio pare, i onda bih Džegeru maznuo Đeri Hol.

ĐOVANI: O ho, ho, momak puca na visoko. Nije ti skromnost baš vrlina, kume moj.

ĐEGER: Koja je to koka ljudi moji, koja boginja. Pamtim je još od onog spota od Roksi Mjuzik kad je bila s Ferijem.

DOVANI: Malo je konjasta za moj ukus.

DEGER: Čuj, konjasta? Za tebe su samo ove male ko...

DOVANI: Ko Tajči. I ona Slovenka, joj ona je bila dobra.

DEGER: Nemoj mi Slovenke, moja stara je Slovenka.

DOVANI: Pa dobro, čovječe, kakve to veze ima?

DEGER: Ima, mislim nemoj mi ništa loše o Slovenkama.

DOVANI: Gle njega, pa neću. Velim da je dobra, ona mala iz grupe "Videoseks". A tek ona misica što je bila, Martina Marovt. Koja pička ljudi moji. Ima je na sve strane, a dobra, dobra ko džamija. To je za mene pojam zgodne žene.

DEGER: Ne znam ja koliko je dobra. U biti jebeš slovensku scenu. Oni su samo pratili trendove. A malo su, brate, ko i fašisti. Kad pomislim na Lajbah i sav onaj švapski kunst.

DOVANI: Ma koji fašisti. Pa bolje i to nego ovi drvosječe iz "YU-grupe", udri kola po električnoj gitari. A sve četnik do četnika. Mater im jebem. Osim toga šta imaš protiv Slovenaca, pa sad si reko da ti je stara Slovenka.

DEGER: Ma dobro, pretjerujem, imaju oni okej likova. Dobar je naprimjer bio Tomaž Pengov. Malo ljudi to zna, ali to je bilo nešto posebno. Pravi soft-rok. Sedamdesete rane, a čisti kalifornijski pristup, isto Džekson Braun. Onako meko, a opet pošteno, muški. On je bio i ispred "Iglsa" u svoje vrijeme.

DOVANI: Nemam pojma o čemu govoriš. Ti si se zbilja bio zadubio u tu muziku, ja sam to više tu estradu pratio i to, ali uglavnom zbog pički. Evo pitaj me za bilo koju koku na domaćoj estradnoj sceni i ja ću ti reć kako izgleda, ko je, šta je, šta je pjevala i za koga se udala.

DEGER: E, jebi ga, ne igra mi se baš sad kviza.

(Ulaze Lanois i Cockburn i donose televizor.)

LANOIS: Ok, Cockburn, turn this motherfucker on. I wanna watch CNN. Maybe one of these V.I.P. fuckheads will say a few words and explain why we are stuck in this motherfuckin' no man's hole after all.

[Ajde, Cockburne, upali to sranje. Gleda mi se CNN. Možda će netko od onih supervažnih glavonja reći nekoliko riječi i objasniti nam zašto smo se obreli u ovoj rupčagi u vukojebini.]

COCKBURN: Relax, brother. We're in the same shit, you know.

[Smiri se, braco, u istom smo sranju, znaš.]

LANOIS: Hey, hey, don't brother me you *white* boy. Only niggers are entitled to refer to each other as brother, motherfucker and nigger. Understand? You use my christian name and call me Francis, ok?

[Hej, hej, ne zovi me "bratom", *bijelče*. Samo crnje imaju pravo obraćati se jedan drugome sa "brate", "jebisimater" i "crnjo". Je li jasno? Služi se mojim krsnim imenom i zovi me Francis, u redu?]

COCKBURN: Okay, don't get upset over nothing. Besides, you're not from LA, man. You're from Quebec. You're supposed to speak French, as far as I know.

[U redu, ne sekiraj se. Osim toga, ti nisi iz El-eja, čovječe. Ti si iz Quebeca. Ti bi, što se mene tiče, trebao govoriti francuski.]

LANOIS: And as far as *I* know, you don't know shit about my culture, man, so shut the fuck up and don't tell me how I should express my sorry black ass.

[A što se *mene* tiče, ti nemaš blage veze o mojoj kulturi, čovječe, prema tome, začepi i ne govori mi kako bi se trebalo glasati moje jedno crno dupe!]

COCKBURN: Wow, why is everyone so uptight about everything these days.

[Uau, što svi tako osjetljivi ovih dana.]

(Cockburn pali televizor. Ulaze i ostali.)

HANKA : Gle, gle, Mića Orlović na televiziji. Ljudi pa koja je ovo godina. Uh što je zgodan bio, a vidi kako je propo. A moja se stara ložila na njega.

MILTON: *(Pokazuje na televizor gdje počinje neki kviz o "poznavanju srpske istorije" na lokalnoj razini.)* Who is the guy, some war criminal?

[Tko je tip, neki ratni zločinac?]

MIRANDA: No, no, just some tv-guy who used to run a very popular quiz on national TV. It went on for years before the war. Millions were watching him. He used to be quite big in the seventies.

[Ne, ne, samo jedan lik s TV-a koji je vodio vrlo popularan kviz na državnoj televiziji.]

Prikazivao se godinama prije rata. Milijuni su ga gledali. Bio je vrlo popularan sedamdesetih.]

MILTON: I see. So he's now working for the Serbs?
[Razumijem. A sad radi za Srbe?]

MIRANDA: Looks that way.
[Čini se.]

MARLOWE: So, guys. Are we getting ready for our big party tonight?
[Dakle, dečki? Jesmo li spremni za veliku zabavu večeras?]

MIRANDA: Spremamo li se za proslavu?

HANKA: Još kako. Ja izvodim trbušni ples. Sa sedam velova. To je kao neka simbolika, samo ne znam za šta.

MIRANDA: She's going to do the belly dance.
[Ona će izvesti trbušni ples.]

MARLOWE: Well, I don't know if that fits the scenario.
[Pa ne znam uklapa li se to baš u scenario.]

MIRANDA: To baš i nije dio scenarija.

HANKA: Ko jebe scenarij. Važno je da se ljudi zabave, ljudi dobre volje.

PROFESOR: Sve je to bio veliki scenarij. Rekli su da je CIA prognozirala da će se Jugoslavija raspasti za 18 mjeseci, i što se desilo?

MIRANDA: Back then, the CIA predicted that Yugoslavia would disintegrate within 18 months.

MARLOWE: Well, I don't know about that.
[To mi baš i nije poznato.]

MILTON: That's interesting. Where did he find out about that? Or is that some of his usual crap?
[To je zanimljivo. Gdje je on saznao za to? Ili je riječ o nekom njegovom uobičajenom sranju?]

MIRANDA: I don't think so. It was all over papers some time before the war.

[Ne bih rekla. Prije rata sve novine su brujale o tome.]

MILTON: Strange.

[Čudno.]

PROFESOR: "He did not wear his scarlet coat,
for blood and wine are red,
and blood and wine were on his hands
when they found him with the dead."

Ili u prijevodu, ali samo za one koji su izbjegli klasično obrazovanje:

"On nosio nije svoj skrletni mundir,
jer vino je s krvi crveno,
i na rukama mu bjehu krv i vino,
kad nađoše ga s ubijenom..."

DOVANI: Dajte ljudi neka ga netko ušutka. Ja ovo više ne mogu slušat.

PROFESOR: Za neupućene, ovo je bio Oscar Wilde. Oscar Wilde, gentlemen, kralj dekadencije i posljednji gospodin.

DEGER: Jebo te patak, eno ga vaistinu Mića Orlović. Ode i on u četnike, pička li mu materina! *(Zgrabi bocu sa stola i pokušava je zavrnuti u televizor, ali ga Lanois u zadnji tren spriječi.)*

LANOIS: Calm down, Mick. There is nothing you can do about this now.

[Smiri se, Mick. Tu se više ništa ne da uraditi.]

DEGER: Mogao bih, itekako, samo da mi padne šaka.

HANKA: *(Pjeva.)* "Kafu mi draga ispeci..." Hajmo ljudi dobre volje, na noge, hajmo narodi i narodnosti.

DEGER: Joj nemoj mi Hanka samo Cuneta. Goni ga u kurac. Nije se baš pokazao.

DOVANI: Ajde kume, šuti. A ti si se kao pokazao? Folio si ludilo, i eto ti sad. Tu si među ludacima. Pizdiš zbog Miće, pizdiš zbog Cuneta, a u biti ko te jebe, tu si gdje si. Mala, pitaj ti je li bilo kakvih javljanja i hoćemo li mi brzo odavde na neki sigurniji teren.

MIRANDA: Christopher, Giovanni wants to know if any progress has been made.

[Christopher, Giovanni želi znati je li postignut ikakav napredak.]

MARLOWE: Progress in terms of what?

[Napredak u kojem smislu?]

MIRANDA: Did you get through?

[Jeste li dobili vezu?]

MARLOWE: Not yet, unfortunately. *Nema problema*, we'll let you know if anything is happening on that front. And now let's get ready for the final preparations.

[Još ne, nažalost. *Nema problema*, javit ćemo vam ako bude nekih novosti na tom planu. *Nema problema*. A sad, dajmo se na konačne pripreme.]

MIRANDA: Nema još ništa, ali javit će čim nešto bude.

DOVANI: Jebem ti tehnologiju. A zabrazdili smo samo tako, moj brate.

DEGER: Pitaj radi li im Internet, pa da javim tetki u Brooklyn da me vadi odavde.

PROFESOR: (*Pjeva.*) "Ja imadem tetkicu, stare loze kmeticu, ona živi u Brooklynu, tamo igra košarku. I ona kaže: joj što volim Iggy Pop, ona kaže..."

DEGER: Ona kaže - jebo te Iggy Pop, da te jebo Iggy Pop! Zaveži, pusti jednom ljude da razgovaraju.

MIRANDA: Nema Interneta, virus je uništio kompjuter.

DOVANI: To je prešlo s ovih ludaka, jebeš mi sve. Joj ljudi mili što nas snađe.

DEGER: Ajde, pusti, kume. Ajmo se malo zajebavat.

MARLOWE: So, Trokut, where are those trees you cut?

[Onda, Trokut, gdje je to drveće koje si posjeko?]

MILTON: (*Otvora vrata susjedne sobe koja je bezmalo zatrpana posječenim drvećem.*) Jesus f...ing Christ, look at this! They cut down the whole goddamn rain forest!

[Isuse, j... bože, pogledaj ovo! Cijelu su prašumu posjekli!]

MARLOWE: Watch your mouth, Milton, I'm telling you again!

[Pazi kako se izražavaš, Miltone, upozoravam te ponovno!]

LANOIS: Holy Matrimony, I don't believe this!

[Svega mi, ja ovo ne mogu vjerovati!]

MILTON: What in heaven's name have you done, you imbeciles?!!!

[Za ime božje, što ste učinili, imbecili!!!?]

BRZI: Pa mi postupili po naređenju. Drug Marlov rekao da nasiječemo borića, i mi nasjekli borića. Šta ima tu čudno?

DEGER: Vid' budale. Pa šta to radiš druže Tito, jebem te luda!

TITO: *(Popne se na stol i ostane par časaka pogleda uprtog u daljinu, miran poput spomenika. Pepo ga gleda, odmjerava ga preko olovke i dalje bjesomučno kleše nekakvu kamenu gromadu.)* Odbij! Poziram drugu Pepiju, koji, ako nisi znao, radi na mom spomeniku.

DOVANI: Radi na mom, znaš čemu.

TITO: Hvala vam drugovi. Pohvaljujem drugove Generalnog, Gazdu, Trokuta i Brzog. Izbrojio sam boriće. Točno osamdeset i osam. Znam šta smjerate drugovi i mogu vam reći da velika će biti naša pobjeda, golema. Čak smo i kralju zabranili povratak u zemlju. Na kraju ćemo potući sve ove četnike, ustaše i balije, belogardejce i čerkeze, kozake i crnokošuljaše. Radni narod izvršit će eksproprijaciju eksproprijatora. Drug Edvard već pravi nacrt novog društva, društva po mjeri čovjeka.

DEGER: Društva po mjeri budale. Totalno je prolupo.

DOVANI: Bogami izgorio mu je diktum glave.

MARLOWE: What are you saying?

[O čemu je riječ?]

DEGER: The guy went completely gaga. Head gasket burned out. Ha, ha, ha.

[Tip je totalno prolupao. Izgorio mu je diktum glave. Ha, ha, ha.]

MARLOWE: Ok, I see, let's still show some Christian compassion.

[U redu, shvaćam, pokažimo malo kršćanske sućuti.]

DOVANI: Daj silazi dolje spodobo, ima da pravimo priredbu, da kitimo boriće!

TITO: Bit će to najveći spomenik najvećem sinu naših naroda i narodnosti, to jest mojoj malenkosti – meni. Drug Pepo bolji je neg Jakac, bolji neg Augustinčić. Mi kročimo u svjetliju budućnost drugovi.

DEGER: E, pa sretan vam put!

DOVANI: Gdje ćeš sad ti?

DEGER: Idem leć.

DOVANI: Daj, nemoj zajebavat, bit će ludnica.

DEGER: U to ne sumnjam.

MARLOWE: Comrade Tito, will you please step down? We need some urgent work to do.
[Druže Tito, hoćete li, molim vas, sići? Imamo hitnog posla.]

TITO: Fitzroy, ne buš me ti valjda još zajebaval. Znam ja koja je tvoja misija. Ali poruči Winstonu da još nisam spreman. I da mu nikad ne bum oprostil Galipolje, što je onak mlade ljude, proletere tak besramno poslao u smrt. Naši dečki kad ginu, bar znaju zašto ginu. Sjetimo se drugovi Kadinjače i Ljubinog groba. Živjela Sovjetska Republika Jugoslavija!!!

DOVANI: Tenkre jedno sa Staljinom si raskanto. To ti je najveća zasluga.

TITO: Jesam, ali to je bilo tek '48. A sad je još uvijek rat.

DEGER: Daj Gvozdene silazi dok ti ja nisam gore došo.

TITO: Ignorantu jedan, niš ti ne kužiš, indolentni mužek. Ovo je sad već kraj rata. Crvena Armija napreduje, mi otvaramo Srijemski front.

HANKA: *(Pjeva.)* "Mila majko ti ne roni suza, lijepo stoji partizanska bluza."

DEGER: *(Udari je po stražnjici.)* A i guza dobro stoji, je li.

HANKA: Vala stoji, ali neću s tobom.

DEGER: A što, ja guzim i ludo i zbunjeno?

HANKA: Previše si mi nekako urbani tip.

ĐEGER: A Milić ti nije, a ja ga učio gitaru svirat.

HANKA: Bio je roker, al se pokajo. Shvatio čovjek što je prava stvar. Folk! Jer to se sad nosi prijatelju. *(Pjeva.)* "Zvao sam je ulicama dugim..."

ĐOVANI: Nemoj samo onog traktoristu iz Mrčajevaca! Mogu dosta narodnjaka da svarim, ali to ne mogu.

MARLOWE: Okay, comrade, please step down. Lanois and Cohen get others to start decorating the trees, use anything you find suitable. Bottles, spoons, forks, lighters, any knick-knacks that you can get hold of, et cetera. You ladies and gents go upstairs and get dressed. Where is Petra? Is she still depressed?

[Okej, druže, molim vas siđite. Lanois i Cohen, idite po ostale i neka počnu s ukrašavanjem drveća. Koristite sve što vam se učini prikladnim. Boce, žlice, viljuške, upaljače, svaku sitnicu koje se možete dokopati, itd. Vi, dame i gospodo, idite gore na kat i obucite se. Gdje je Petra? Je li još uvijek depresivna?]

MIRANDA: I think she's upstairs. Let me get her.

[Mislim da je gore. Idem po nju.]

HANKA: Idem i ja s tobom. Petra najbolje komunicira preko mene.

ĐEGER: Eto sad treba prevodilac da s ludog prevodi na pametno.

BRZI: Ajde pusti žene s mirom. Vidio sam ja šta joj radiš.

TROKUT: Pusti žeeeeeeeeeneeee sssss mirrrrrroooooom...

ĐOVANI: Daj odjebi! Toliko ste drveća posjekli da sad ovu pizdariju zbog vas moramo do kraja odigrat.

TROKUT: Oooodjjjjeeebbbi tiiiiiii...

ĐEGER: Joj da mi je malo njegov mozak pa da se ko čovjek odmorim.

PROFESOR: Mislim da je ovdje princip neodređenosti uzeo maha. I masa i brzina neodredivi su. Gödel je bio u pravu. Ili će lista biti nekompletna, ili će biti nepodudarnosti.

(Kobra ulijeće na scenu poput furije i počne pred Profesorom izvoditi kàte.)

KOBRA: Ajjjjjiiii! Asa, hum, hum, hum, ajjjjjiiii!

PROFESOR: Daj se degenerik jedan smiri. Nismo u kinu "Kozara" na noćnoj premijeri.

KOBRA: Ajiiiiii! Ho!

MARLOWE: Mr. Kobra, how nice to see you. What a lovely outfit. Did you make it yourself? Because if you did, we'd have to promote you to a samurai.

[Gospodine Kobra, drago mi je da vas vidim. Kakva krasna oprava. Jeste li je sami skrojili? Jer ako jeste, morat ćemo vas unaprijediti u samuraja.]

KOBRA: *(Pokloni se samurajski u znak poštovanja prema Marloweu i pruža mu komad papira. Daje mu rukom znak da čita.)*

MARLOWE: What's this, a petition?

[Što je ovo, peticija?]

KOBRA: *(Niječno zavrti glavom.)*

MARLOWE: Then you, please, read it.

[Onda, molim vas, pročitajte.]

KOBRA: *(Uzima papir.)* "Kare-eda ni, karasu no tomari keri, aki no kure."

MARLOWE: What does it say?

[Što to znači?]

PROFESOR: If you allow me, sir. I think this is Matsuo Basho. One of his haikus, that is. The most famous one about a crow, or a raven – I am not quite sure – sitting on a bare branch on an autumn night. There is something ominous to it, if you ask me.

[Dozvolite, sire. Mislim da je to Matsuo Basho. Zapravo, jedan od njegovih haikua.

Najpoznatiji, onaj o vrani, ili gavranu – nisam baš siguran – koji sjedi na goloj grani u jesenje več. Ima nešto zlosutno u toj slici, ako mene pitate.]

LANOIS: This motherfucker is quoting in Japanese, Jesus Christ!

[Ovaj kreten citira na japanskom, Isuse Bože!]

MARLOWE: Lanois, I think you shouldn't be here. Haven't you heard my order?

[Lanois, mislim da ti ne bi trebao biti ovdje. Zar nisi čuo moje naređenje?]

LANOIS: Okay, sir, okay.

[Okej, sir, okej.]

MARLOWE: Who's the author?

[Tko je autor?]

PROFESOR: The so-called father of Japanese haiku. The wandering poet who lived in the seventeenth century. He signed his haikus as Basho-an, which means "the dweller of the banana cottage". The core of his poetics is the concept of *sabi*, which basically translates as the *sadness of loneliness*.

[Takozvani otac japanskog haikua. Lutajući pjesnik koji je živio u sedamnaestom stoljeću. Potpisivao je svoje haikue sa "Basho-an", što znači "stanovnik kolibe od bananinog lišća". Suština njegove poetike je *sabi*, pojam koji se obično prevodi kao *tuga samoće*.]

DEGER: Odakle ova budala sve ovo zna, i još priča engleski.

PROFESOR: Ja sam bil na Fulbrightu dragi kolega, na Bloomingtonu, Indiana. Decentriranje subjekta u suvremenoj američkoj prozi, ako nismo znali.

DEGER: Dobro si se ti, bogami, decentriro.

MARLOWE: Thank you Mr. Kobra, thank you. Where did you people learn all these things?

[Hvala vam, g. Kobra, hvala. Gdje ste vi ljudi naučili sve ove stvari?]

MILTON: This is the most learned bunch of loonies I've ever seen.

[Ovo je najškolovaniji skup maloumnika koji sam ikada vidio.]

DOVANI: E, pa imali smo dobar obrazovni sistem, družo Marlov. Jedan dan slušaš Vivaldija, drugi dan praksiraš na rovokopaču.

MARLOWE: I'm impressed.

[Impresioniran sam.]

DOVANI: Šta reče, matere ti, ne uhvatih ga?

DEGER: Kaže da je impresioniran.

DOVANI: Kako i ne bi bio. Oni imaju samo hamburgere i hokej. Ni fudbala nema. Mi smo za njih izmislili život, samo jebi ga sjebalo se. Ode u kurac, moj Marlov, pobenavilo se od velike ekspertize. (Viče.)

PROFESOR: Sve sam ja to izanalizirao.

DEGER: Ma šta si analiziro beno jedna benava!

PROFESOR: Predmet psihoanalize, po Jacquesu Lacanu, nije čovjek, već ono što mu nedostaje. Ne neki nedostatak u apsolutnom smislu, već drugim riječima – objekt.

DOVANI: (*Zamahne.*) Dat ću ja tebi i subjekt i objekt, i prilošku oznaku mjesta po ćiverici.

DEGER: (*Zaustavi ga.*) Nemoj, pusti, ludo pa živi.

MARLOWE: Okay, guys, knock it off. Let's do some work around here.

[U redu, dečki, prekinite. Dajte da uradimo nešto ovdje.]

- kraj prvog čina -

ČIN DRUGI

PRIZOR PRVI

Bolnička soba na prvom katu. Petra stoji uz prozor i nešto šara po staklu. Ulaze Hanka i Miranda.

HANKA: *(Pjevuši.)* "Gol-uuuu-bice bijela, što si nevese-laaa. Gol-uuuu-bice bijela što si nevese-laaaa... Ka-koooo ne bi bila jedna nevese-laaaa... kad moooj golub leti od jata do jaaa... taa..."

MIRANDA: Nemoj, čini mi se da nije baš raspoložena.

HANKA: Ma tko nije, ma što nije. Petra, Petrice, dušo moja, šta ima tamo napolju. Je l' snježić pada, je l' kišica roska?

PETRA: *(Tiho.)* Gledala sam kako snijeg i kiša padaju zajedno, ali ne mogu se sjetiti kako se to kaže samo u jednoj riječi.

HANKA: Ma što te briga kako se kaže. Ako pada, pada. Ajde srce da se malko družimo. Dole dečki prave zabavu. Slavit ćemo Božić.

PETRA: Pa kako ću slavit, kad ne znam ni kako se kaže kad snijeg i kiša padaju zajedno?

MIRANDA: Kaže se susnježica.

PETRA: Susnježica. Tako je. Su-snje-ži-ca. Lijepa riječ. Da imam kćer, takvo bih joj ime dala.

HANKA: *(Zagrlj je.)* Ajde, Petra, sestro moja, živni malo.

PETRA: Nešto sam strašno sanjala. Neke su žene plovile rijekom u noći.

HANKA: Je l' mrtve?

PETRA: Ma ne, žive. Na velikom splavu. I jedna je htjela da joj prihvatim dijete. Ali nikako nisu mogli splav do obale. Na rijeci je bila velika oluja.

HANKA: Bog s tobom, nema na rijeci oluje. Oluja je na moru.

PETRA: Samo sam trčala uz obalu. A onda je jedna žena bacila dijete prema meni, a ja ga

nisam uhvatila. Palo je u vodu. Vojska je pucala s planine, granate su padale u vodu. Voda je gorjela. Da sam bar to dijete spasila. (*Počinje plakati.*)

HANKA: Ma daj, pa to je samo san.

PETRA: I isto sam sanjala Isusa.

MIRANDA: To je možda dobar znak.

HANKA: E, to bogami ne znam. Ja sam kao Muslimanka. Ustvari nisam nego pola pola, fifti-fifti. Takvo mi je prezime, ali nikad nismo išli u džamiju.

PETRA: Isus me zvao k sebi. Imao je kao neko veliko zlatno koplje. I stavio mi ga je u srce. A sva sam bila nekako prozirna, kao da sam od najlona. Ali nije me boljelo, tako sam blažena bila. Vidjela sam svuda samo žito, i čula ljude kako pjevaju u polju. Kod nas se tako nekad pjevalo kad se napolju radilo. A onda sam se probudila.

HANKA: I kod nas se tako pjevalo. Sjećam se kako smo sestra i ja pjevale kad bi išle na berbu višanja u Dalmaciju. Samo bi brale i pjevale. Počele bi na kamionu i ne bi stale dok se ne vratimo kući. A bio je neki lijep Dalmatinac, zvonkoga glasa koji nas je vozio. Šofer je bio dolje u hotelskom, mislim da se zvao Tadija. Jes' ti brala višnje, Miranda?

MIRANDA: Pa nisam baš brala višnje.

HANKA: Pa što si radila? Kako si se uzdržavala kad si bila skroz mlada?

MIRANDA: Misliš dok sam studirala?

HANKA: Mislim to, i inače?

MIRANDA: Pa i nisam radila. Kad sam diplomirala počeo je rat.

HANKA: Je i lijepo ne radit, ali ne može to svatko.

MIRANDA: Mislim radila sam nešto i u srednjoj školi. Bila sam hostesa na Olimpijadi.

HANKA: Šta ti je to, sestro, hostesa? Kao u hotelu nešto? Hotelska neka stjuardesa?

MIRANDA: Ma otprilike. Vodiš goste uokolo i pokazuješ im znamenitosti. Ništa posebno.

HANKA: Pa to i sad radiš.

MIRANDA: Eto vidiš, nisam o tome ni mislila. Doduše, plaćaju me kao prevoditelja.

HANKA: Ma sve ti je to isto. I ja sam radila u ugostiteljstvu, dok nisam otvorila frizeraj, a onda sam pukla. Nešto od posla, a nešto je i do mene. Ideš Hanka malo "u remont" kaže onaj moj bivši. To mu je riječ bila. Nisam ni znala što je remont dok nisam ovdje došla. A lijepo je znat jezike. Cijeli je svijet tvoj. Koji si ti jezik, Petra, učila?

PETRA: Ruski, ali ne sjećam se, slabo pamtim. Samo se nastavnika sjećam, Ognjena. Imao je brkove ko Njegoš. A nikad mu nije radio magnetofon, pa smo stalno ponavljali za njim "ja ničevo ne pominjajut...", tako nešto. Ali sve sam zaboravila.

MIRANDA: Šteta što se svugdje učio ruski, a sad od njega nikakve koristi.

PETRA: Imaš lijepo ime, Miranda. Je l' to neka voćka?

HANKA: Sad ima i Mirindi otkako se pojavilo ono gazirano piće.

MIRANDA: Ma to je nešto iz Shakespearea. Moj pokojnji otac je predavao englesku književnost.

HANKA: Jel' umro prije rata?

MIRANDA: Nije nego sad nedavno, ubila ga granata. Bilo je toliko blizu, samo što mu u tanjur nije pala. A sve knjige je spalio kad nije bilo drva. Ostavio je samo Shakespearea.

HANKA: To je ono, Romeo i Julija, kad su im se zavadile porodice, a oni ne mogu da se vole.

MIRANDA: Da, tako nekako.

HANKA: Lijepo je to. Možda i sad ima takvih ljubavi. Mislim, rat je i to.

MIRANDA: Možda.

HANKA: Ej, cure, sad sam se sjetila. Oćete malo konjaka da se razmrdamo? Ajde biće plesa večeras. Neka krvca malo prokola. Ajde, i žena je čeljade. Je l' tako govorila Roza Luksemburg?

MIRANDA: Da znaš da bi mi dobro došlo. Samo ne znam je li pametno. Petra uzima lijekove. Odakle ti uopće konjak?

HANKA: Eh, draga moja, ostavili doktori kad su digli sidro. Da ti je bilo vidjet koliko samo

pića, viskija, konjaka, keksa, napolitanki, bombonijera smo našli tamo u sobi kod primarijusa. To je narod, rodbina ovih tu nas interniranih godinama nosila doktorima i sestrama. Al' bogami kad su zbrisali nije im bilo ni do čega. Eto bar pića imamo na bacanje, a kruha i soli nema. Da ne bi ovih Kanađana i njihova vojnog dvopeka pocrkali bi svi odreda.

MIRANDA: Ajde onda daj, ali samo čašicu.

HANKA: Evo, evo, samo da uzmem čaše.

MIRANDA: Pa, dobro. Petra, je li ti malo bolje?

PETRA: Pa ne znam, nije meni bilo dobro i prije nego što su doktori otišli.

MIRANDA: Nije lijepo od njih što su to učinili. Otišli i ostavili vas.

PETRA: Nije, ali kažu da se nije moglo drugačije. Autobus je bio pun tog medicinskog osoblja. Deger se pokušao uvuć u autobus, ali bacili su ga van, kažu doći će drugom turom po njega, i po nas, ali ništa.

MIRANDA: Nema veze, došli su Kanađani, dobri momci.

PETRA: Dobri, dobri, nego bojim se da mi ne ponestane ovih pilula.

HANKA: Probaj onda s kurtonima, mala, ha, ha, ha...

MIRANDA: Ej, polako.

HANKA: Ma zna moja Petrica da se ja šalim. Petrica Kerempuh, ha? Je l' da dušo? Srce, evo ti na jedna, gučni, pa će sve ić bolje. A evo i tebi. (*Sipa konjak u male plastične šalice.*)

MIRANDA: Baš si srce, Hanka, hvala ti.

HANKA: Eh da je vidiš kako je stidna. Kako okrene glavu kad se pojavi Gazda s onom batinom. A ja joj kažem, deder pipni ga malo, Petra. Neće ti on ništa. Ni on ga više ne osjeća. Bliža mu je noga od stola u svijesti, nego ona stvar. A taj mora da je povalio sekretarica i sekretarica u svoje vrijeme, je l' da?

MIRANDA: Ne znam.

HANKA: Ma, on ti je, sestro, bio glavni ovdje kod nas u kraju, direktor "Vijka", najveće tvornice žice i šarafa u nas. Znaš šta to znači, tri hiljade radnika i kooperanata su imali.

Nego izgorilo ti skladište draga moja, tamo negdje osamdesetih i našli da je on kriv. Kao odgovorna osoba, drž ne daj, a ja sam čula da je bio prepošten čovjek i da su mu to namjestili. Nije taj zuba obijelio na društvene jaslje. Elem, naš ti Gazda načisto poludi od toga što je kao nevin zatvoren. Neki kažu da je kao Srbima smetao, tobože Musliman na visokom položaju, šta ti ga ja znam. To je politika. Uglavnom, umalo ukratko ostavi ga i žena i odvede djecu i tako je završio s nama.

MIRANDA: Svašta, kakva sudbina.

HANKA: A što ćeš draga moja, ludara ti je velika škola života. Trebala bi se ti više družiti s nama. Svašta bi čula. A i "Vijak" je propao. Eno čujem, pričaju otvorili logor u njemu. I više nitko nema mišolovki, a rat je i beštije se množe ko lude i sad ih na lijepak hvataju, pa se muče da ti je zlo dok ne krepaju.

MIRANDA: Kakve mišolovke, ne razumijem?

HANKA: Pa "Vijak" ti je pravio mišolovke, jedini u državi. To je bio broj jedan izvozni artikl. To ti se slalo u nesvrstane zemlje. Amerikanci su čak dolazili, poslovni partneri, i sve ode u vjetar. Nije čudo što se toliko štakora namnožilo.

MIRANDA: Bogme nije.

PETRA: Joj kunići su mi ostali gore u selu kad smo krenuli. Ne znam šta je s njima. Ostala im je samo glavica salate i nešto repe. Ali ne znam da li oni jedu repu.

HANKA: E, moja Petra, davno si ti otišla. Ti si tu bila već pet godina kad je rat počeo.

MIRANDA: Ma jedu ti oni sve, Petra. To su životinje, one će se same snaći. Sigurno ih je neko dijete uzelo.

HANKA: Ma šta te briga na kraju krajeva, sestro, zec je to. Svežder. Lako je njima. Ljudima je jebeno.

PETRA: Nisu mogla djeca, svu su djecu kašnje odveli.

MIRANDA: Ma bit će sve dobro. Oni su sad na sigurnom.

HANKA: Bogami na sigurnijem nego mi u ovoj vukojebini. Nit znaš više što se u svijetu događa, tko gubi ovaj rat, a tko ga dobiva. Vrag bi ga znao.

MIRANDA: Stvarno smo odsječeni, ja samo slušam hoće li se netko javiti kod Marlowea na voki-toki.

HANKA: (*Lijeva drugu rundu.*) Hajde živjele vi meni. Mi ženske moramo se držat skupa. Sretan vam Božić, Bajram, Kurban Bajram i sve ostalo, Dan Republike, i Dan mladosti, i Dan žena i kobogda se iskotarisali iz ovoga još ove godine.

MIRANDA: Imaš pravo, moramo se držati skupa. A da osnujemo AFŽ, ha, ha, ha. Eto, mene je ovo piće već uhvatilo. Šta veliš, Petra?

PETRA: Ne znam, meni se spava.

HANKA: Ajde ti prilegni sestro, malo prije nego počne fešta. A ti, kad spomene onoga Marlova, sviđa ti se, ha?

MIRANDA: Pa šta ja znam. Zgodan je, ali vidiš i sama u kakvoj smo situaciji.

HANKA: Ma nemoj ti meni o situaciji. Uvijek je neka situacija. Ako tako gledaš nećeš nikad ništa. Doduše, ova je naša situacija malo gora od drugih, ali opet je to samo situacija. Malo ti njega pritisni. Nemoj da te ja učim kako se to radi. Vidim ja da on trza na tebe. Miranda ovo, Miranda ono. Ne zna se okrenut bez tebe. Iskoristi to.

MIRANDA: Pa kako. Šta da radim?

HANKA: Je li bilo šta između vas?

MIRANDA: Pa nešto stalno kao da visi u zraku, ne znam šta da ti kažem. Nego, onaj Milton mi se kao nešto nabacuje.

HANKA: Pusti njega. On je budala i rasist. Ne voli duševne bolesnike. Kaže da smo luđaci i da bi nas trebalo pobit. A luđaci sjede s njihovima za stolom i pregovaraju. Mi smo ti, draga moja, što reče moj ljubljani Mišo Kovač "ljudi bez adrese." A Mišo ti je meni zakon. To je najseksi muškarac na Balkanu. Onako mali i dlakav, ko koala medo, ali opet ima, ono znaš, ima neki stav. A ne Milton, on je kreten.

MIRANDA: Dobro si ga provalila. Previše je arogantan, a Marlowe je zbilja nekako mio. Ima takta, zna s ljudima.

HANKA: Ma to je dečko i po. Drž se ti njega. To ti ja govorim. Ova služba ga je malo uzela poda se, a vojnici su ti dobri, znaš, pogotovo ovi koji još drže do časti, do čojstva i junaštva.

Ne bi oni na žene i djecu, starčad i nemoćne, razumiješ što ti hoću reć.

MIRANDA: Da, razumijem. Ma Christopher nije to što misliš. On je nekako poseban. Duševan je i topao.

HANKA: Samo ti pripazi da nije previše topao. Takvih je u vojsci puno. Ako je malo defanzivan, nema veze, ne znači da je u svemu takav. Je l' me pratiš?

MIRANDA: Pratim te, pratim. Samo nije on to što veliš.

HANKA: Ma znam da nije. Ali malo opreza ne škodi. Žene smo, ljepši pol. Da je bilo više opreznosti ne bi do svega ovoga ni došlo. Je l' tako?

MIRANDA: Pa vjerovatno ne bi.

HANKA: Prema tome, ja ću malo urgirat indirektno ovako sa ženske strane. Nastojat ću da se oko tog Božića malo i zapleše. Da bude pravi žur. Imamo i starih ploča i kaseta. Ono malo stiskavca da padne. A ima onaj crnac Lanoa cijelu portabl liniju sa sve najnovijim hitovima, samo je malo namćorast.

MIRANDA: Ali šta ja da radim? Mislim to u vezi Marlowea. Kako da se postavim?

HANKA: Samo pleši, pleši s njim i ne daj ga. Vrti se oko njega. Biće to bal ko u "Ani Karenjinoj", kao u "Prohujalo s vihorom". Biće kao "Doktor Živago". Uvijek tako neki rat rastavlja i spaja zaljubljene. Nosi ih ko vihor, baca tamo amo. Pa nije to bez veze. Takav je život.

MIRANDA: Zanimljivo. Nikad nisam o tome razmišljala. Jesi li ti čitala sve te knjige?

HANKA: Nešto sam čitala, a nešto tako, preko te-vea. Ali nemam ti ja više vremena za to. Mislim imam, barem u ovoj ludari imam vremena, ali nekako sam se pomirila sa sudbinom. Šta je bilo, bilo je. Za mene više nema princa na bijelom konju, ali za tebe...

MIRANDA: Za mene u bijelom landroveru. Ha, ha...

HANKA: Što da ne? Može i u tojoti lendkruzeru. Možda se danas princ krije ispod plavog šljema. Jest da sav narod i ne voli te plave šljemove, ali narod ti, draga moja, ne voli nikoga. Toliko sam bar naučila.

MIRANDA: Joj, ovo je ko neko svodništvo.

HANKA: Sve ti je, draga moja, neko svodništvo. Nego čekaj da bacim oko na Petru pa idemo dolje da vidimo kako napreduju pripreme.

MIRANDA: Važi.

PRIZOR DRUGI

Badnja večer. Salvatore Alighieri, izaslanik Visokog povjerenika, "stacioniran" diljem srednjedalmatinske obale, i Maristela, njegova osobna prevoditeljica traže put do pokretnog logora isturenog odjeljenja kanadskog bataljuna od kojeg su se prošlu noć, vođeni razbuktalom željom za intimnim sjedinjenjem, nakratko izdvojili i zalutali. U sklopu isturenog kanadskog odjeljenja trebali su po planu produžiti do kote 212, zvane "Zabriskie", kako bi se našli s predstavnicima triju zaraćenih strana i zajedno nastavili do duševne bolnice "Avala", gdje će izvršiti evakuaciju ostatka bataljuna i duševnih bolesnika. Već skoro dvadesetak sati Salvatore i Maristela bezuspješno traže put do isturenog odjeljenja i već su oboje na rubu živaca.

SALVATORE: Porca madonna, ma che cosa fai? Tu sei una donna molto difficile. Oh Dio. "Nel mezzo del cammin di nostra vita mi ritrovai per una selva oscura ché la diritta via era smarrita." (Širi ruke i gleda u nebo.) Pa može li to malo zveltije, Maristela!?

MARISTELA: (Oštro.) Salvatore, nemoj me izazivat! Koji me je đava toka da iden s takima nesposobnjakovićima ka ti u ovu pripizdinu. Jeben ti život. Vidi me! Cila san se izneredila.

SALVATORE: O dio, ma che putana? Ma pozuri pizdo jedna, radi tebe ce propast cila ova nan misija. Pruži korak u picku materinu!!

MARISTELA: Ma kako ću pružit korak, idijote, kad mi je puka tak. Sjebala san ganjc nove Prada postole zbog ove tvoje jebene misije. I još smo zabucali u ovoj šumetini. Ispaliću na živce! Osjećan se ka notorna tuka.

SALVATORE: Ma ke kaco puka tak? Ko te tira da ides u te nove skarpe po ovi kamenjar, sulle ove pietre. Evo i ja san iskida *Laura Biagiotti* košuju. Ma guarda, cila se isurjala. A ti – lipo san ti govori da cu da ti kupin neki laganiji, komodniji postol za odit po ovon Teksasu. Ovo je gore nego u Pugliji.

MARISTELA: Ajme šta san se išćeprjala! Ovo je sama sikalina, sami smrić i kopriva oko nas.

Eno smrdljivi martin! Biće i zviri ima u ovoj šumetini.

SALVATORE: Koji Martin?

MARISTELA: Koji Martin? *Leo* Martin! Idijote da bi idijote. Ajme debila, ljudi moji, ma to je bâja, papane. Zovu je smrdljivi martin. Vidi ga! Salvatore, Salvatore! Čekaj me konju, cilu san bičvu uništila. Moga si me i nosit, nije me briga.

SALVATORE: Ma dicu te nosit, zenska glavo. Da se pojavin tamo u bazu kod ovi Kanadzani sa zenskon u krilu, pa bi mislili da san kurbar, a ne humanitarni djelatnik.

MARISTELA: Joj, počea si mi igrat po živcima s tin tvojim iskrivljenim hrvatskim! Šta uporno pilaš taj jezik kad ga ne znaš. Govori talijanski, bar pariš gospodin. Radi jezika san se i zagledala u tebe, toware, a čin smo se spetljali odma si počea govorit taj svoj debilni italo-hrvacki i furat se da si Dalmatinac.

SALVATORE: Ajde, ajde...

MARISTELA: A ja jedva čekala da se otarasim tih Dalmatinaca. Ono sist, popit, zapivat. Jebeš taj đir! Meni je pun kufer konoba, razumiš?!! (*Viče.*) Meni se povraća na slane srdele, na pršut, vino, škampe, pečeno i zubace... A jadna ti san šta san dočekala. I onda se uvatim stranca, mislin se fala ti bože – moj spas za mene – kad ono on se totalno upinje, oće ka bit Hrvat, Dalmatinac, šta ja znan. I onda ga ne razumim riči kad govori na taj svoj hrvatski. A ljudi...

SALVATORE: Kako ne razumis, kako ne razumis, tuko? Kenjo! Kurca ti, kako ti ne razumis. Zamo se piturajes, namuscajes, bruskinajes. Samo parfumi, redjipeti i gacice od trista iljad lira. Samo na sebe mislis! Svo ovo vrime sta smo zajedno. (*Viče.*) Meni je *dida* Zadrani, *dida* mi je, *nono* mi je Hrvat, razumis, i ja san sebe ovdi ponovo nasa. Ja san nasa svoje korijene. Meni je ovo *Vita nova*!

MARISTELA: Ma šta ti je dida bija? Dida ti je bija tonomaš. Bija je zapovjednik karabinjerije za vrime okupacije, neš ti. Bija je fašist! Odvaljiva skojevcima bubrige i ganja učiteljice. Eto šta je činija.

SALVATORE: Ma kakvi fašist? (*Okrene se.*) Pa jesi ti normalna? Bija je kulturni jedan covik. Zna je ciloga Gabriele d'Annunzija, ciloga Carduccija, skoro ciloga Dantea napamet.

MARISTELA: Neš ti d'Anuncija. Kad je osvojija Rijeku, najprije je otvorija bordel. To smo mi

još u školi učili. Svi ste vi isti, manjagati i kurbari. Mlećani! Mlećani! Eto šta ste! Još ste nan i šume posikli!

SALVATORE: Basta! Basta! Prokinicu te, ne maka se z mista. A ka san ti platija operaciju na estecku kirurgiju, za povecat cicone gori u onoga Gumicica u Agram, onda san ti bija dobar!? A oni pizdolizac, kako je samo baci oko na nju. Govori: bice ka Venera u Botticellija. Bice mu glava ka demejana ka mi dopadne saka!

MARISTELA: Ajme, ispizdiću. Pa je li ti razumiš čoviče da ja deboto bosa odan po ovon kamenju. Je li razumiš?

SALVATORE: Ma razumin, ali sta mores, ili koracaj ili ostani ovod i krepaj. Kad stignemo u bazu, dace ti UNPROFOR cizme. Ali prvo moramo nac ostatak ekipe. Pa ne zelin ovde da izgubi Salvatore svoju ludu testu, u ovu balkansku brekinju, kapisi? Koji me kaco tira da iden iz Firenze. A, lipi moj Arno, lipi moj ponte vecchio.

MARISTELA: A di san ja gledala, majko moja, di su mi bile oči. Pa jesan vlajina, turbo vlajina, pa to je za ispizdit. Ja da afaan na mirovnjaka, gospe moja? Mislin, fino Talijanac, konačno jedan gospodin na vidiku. Kad ono on najobičniji pizdun ka i oni naši vlaji.

SALVATORE: A di san *ja* gleda?

MARISTELA: Gleda si mi u noge, pizdo, i u moju guzicu. A i tribala ti je prevodilica. Ko ti je kriv kad ne znaš engleski, a završija si ka neki međunarodni faktor. Pa ljudi moji, je li to moguće! Ja sam mislila da samo u nas veleposlanici i ta diplomacija ne zna engleski. Ali, eto za bit ambasador dobre volje, valjda ti osin dobre volje ništa ni ne triba, moš bit muto. Joj, pa di smo se baš ovde morali izgubit.

SALVATORE: Ne bi se ni izgubili da tebi nije pripelo.

MARISTELA: Meni, meni je pripelo? A šta si me vuka u srid noći po ovoj šumetini? Osin da ti ga...

SALVATORE: Prikini!

MARISTELA: Ma neću prikinit! Kako moš mislit na seks u ovako ozbiljnoj situaciji. Cili skvod Kanađana s nama, a ja jedina ženska. Prevodilica, usto? A njemu se, gospodinu se došlo inkokolavat u dvi ure po noći u ovoj šumetini. I to na Badnjak. Pa kakva san ja katolkinja, jadna mi mater.

SALVATORE: Aaaaaaaa! Basta! Ubicu te! (*Zaleti se prema njoj.*)

MARISTELA: Ajme luđaka! (*Padne na zemlju. Salvatore je zgrabi za jaknu, ali ona spretnom kretnjom iz torbice izvadi patent nož.*) Odjebi živino!

SALVATORE: Polako, polako, porca madonna, samo san te tija dignit. Evo nosicu te. Nosicu te, Stela, evo.

MARISTELA: (*Sumnjičavo ga gleda.*) Ajde nosi.

SALVATORE: Evo, evo... (*Maristela ga zajaši oko vrata.*)

MARISTELA: E, lipo, sad me uvati za gambe ka su ti tako drage i piči, i da nisan više rič čula.

STOOOOJ! (*Začuje se iz šume.*)

SALVATORE: Sta je sad ovo, u picku materinu?

MARISTELA: Odazovi se konju, šta se misliš, možda su naši.

SALVATORE: Stali smo!

THROW YOUR ARMS ON THE GROUND AND STEP BACK! (*Glas iz šume.*)

[BACI ORUŽJE I ODSUPI!]

MARISTELA: Okay, okay. Don't shoot! Jonathan is that you?

[Okej, okej. Ne pucajte! Jonathane, jesi li to ti?]

THIS IS NOT JONATHAN, THIS IS HIKMET!!!

[OVO NIJE JONATHAN, OVO JE HIKMET!!!]

MARISTELA: Hikmete, ajde lipo kvragu, nemoj me plašit! Šta odma ne govoriš da si ti! Cila san ublidila.

DON'T MOVE! (*Opet glas iz šume.*)

[NE MRDAJ!]

MARISTELA: Evo, evo stali smo.

SALVATORE: Stali smo!

(Iz šume izlaze prevodilac Hikmet, poručnik Bilich i ostatak kanadske desetine.)

SALVATORE: Hikmete, pa ke kaco cinis? Mogli smo poginit, reci to ovome cukunu Bilichu.

HIKMET: Oprosti, Salvatore, radim samo po nalogu.

MARISTELA: *(Umiljato.)* Jonathan, Jonathan, you naughty boy, you could have got us killed.
[Jonathane, Jonathane, baš si zločest! Mogao si nas sve pobiti!]

BILICH: Don't worry baby. I'd never do anything like that, besides I don't shoot at pretty women. No way. But you had a knife in your hand. You looked tough, heh, heh... like Pam Anderson.

[Bez brige, dušo. Nikad ne bih takvo što učinio, osim toga, ja ne pucam u lijepe žene. Nema šanse. Ali imala si nož u ruci. Izgledala si opasno, heh, heh... kao Pam Anderson.]

MARISTELA: I thought you liked tough ones.
[Mislila sam da ti se sviđaju opasne.]

BILICH: Well...

SALVATORE: Daj prikini tu vagidjanciju s tin teleton i reci mu da mi da motorolu da se javin u bazu. Jeben ti 'vakoga Hrvata u drugu generaciju kad ne zna bekni na svoj jezik.

BILICH: Okay, cut the crap, I've good news.
[Dobro, dosta budalaština. Imam dobre vijesti.]

SALVATORE: Recu pizdo onda sta cekas?

MARISTELA: Pusti Jonathana neka reče. Nisi valjda uvatija vezu?

BILICH: Yes, I did, as a matter of fact. I've just spoken to major Marlowe. We're very close. Few miles to the north and we'll reach Avala.
[Zapravo jesam. Upravo sam razgovarao s bojnikom Marloweom. Vrlo smo blizu. Nekoliko milja prema sjeveru i stići ćemo u "Avalu".]

MARISTELA: Thank you sweet Jesus, I've always believed in you!
[Hvala ti, dragi Isuse, oduvijek sam vjerovala u tebe.]

BILICH: Turns out that we were on the right route. The three representatives of the warring factions lost their way. Went completely in the wrong direction. Weather permitting, they're

going to join us first thing in the morning.

[Čini se da smo na pravom putu. Trojica predstavnika zaraćenih strana su zalutali. Otišli su u sasvim pogrešnom pravcu. Ako vremenske prilike dozvole, pridružiti će nam se u najranijim jutarnjim satima.]

SALAVATORE: Jel to on oce rec da mi samo sta nismo stigli u tu ludaru "Avalu"?

MARISTELA: Upravo tako. Za uru dvi smo s Kanađanima, ako san dobro shvatila.

SALVATORE: Kozo jedna tu si da dobro svacas. Za sta te drugo drzin?

MARISTELA: Ne budi bezobrazan, izaslaniku Visokoga povjerenika, znaš ti dobro za šta me držiš, ali nećemo sad o tome.

BILICH: I think we should move.

[Mislim da bismo trebali krenuti.]

HIKMET: Okay, let's move fellas, we're almost there.

[U redu, ajmo dečki, još malo i stigli smo.]

PRIZOR TREĆI

Velika soba za dnevni odmor. Sve je spremno za žurku. Čuje se glazba – "Jingle Bells" (u sličnom tempu kao i "Jingle Bells" u aranžmanu Jacka Nitzschea, u Formanovom "One Flew Over the Cuckoo's Nest"). Bolesnici i vojnici su na broju, uparađeni i spremni za slavlje. Na stolovima je nešto hrane i pića i borovi su diskretno i priručno okićeni. Na stolu je veliki ghetto blaster i stara muzička linija s gramofonom. Na televizoru je CNN, ali bez tona. Svi su tu, jedino je Petra odsutna, koja se ne osjeća baš najbolje i Lanois koji je na straži. Clinton je također na sceni. Cohen, Lightfoot, Cockburn i Robertson unose Marlowea na nosilima preodjevenog u Djeda Mraza i pjevaju "Jingle Bells."

COHEN, LIGHTFOOT, COCKBURN & ROBERTSON:

"Jingle bells, jingle bells jingle all the way!

Oh what joy it is to ride in one horse open sleigh!

Dashing through the snow, in one horse open sleigh,

all the way we go, singing all the way!

Jingle bells, jingle bells..."

ĐEGER: Šta je ovo, u pičku materinu?

DOVANI: Oni su, bogami, luđi od nas.

TITO: A onda mene optužuju za kult ličnosti. A pogle kaj Fitzroy dela? Pa to je škandal, moliću!

MILTON: I've always known Marlowe is prone to such exaggerations. We're soldiers for fuck's sake, not a bunch of drag queens.

[Oduvijek sam znao da je Marlowe sklon ovakvim pretjerivanjima. Mi smo vojnici, jebote, a ne transvestiti.]

MIRANDA: I don't think so. He's only trying to make these people feel good for at least a moment.

[Ne bih rekla da se o tome radi. On se samo trudi omogućiti tim ljudima da se barem na trenutak osjećaju dobro.]

MILTON: This is pure travesty, if you ask me.

[Za mene je ovo čista travestija.]

HANKA: Ih, znam i ja pjevat. "Ne ti nisi htjela anđela, htjela si crnog đavola, od mene si to i dobila..."

ĐEGER: Daj, Hanka, prekini!!!

GENERALNI: Gle Božić Bato, jebote.

HANKA: E to je sad, vala, Dedo Kijamet.

TITO: Drugovi i drugarice, Djed Mraz je buržujaska tlapnja. Osim toga ako smo zabranili povratak kralju u zemlju zabranit ćemo i Djedu Mrazu.

DOVANI: Daj budalo smiri se. Ovo nije ništa ideološki, već prilika da legalno popijemo piće.

PROFESOR: Hm, vrsta bitka tih bića i jest priručnost.

ĐEGER: Riječ je o *piću* – a ne o biću, kretenu!

PROFESOR: Ona, međutim, ne smije biti razumljena kao puka karakteristika ovisna o shvaćanju, kao da "bićima" koja najprije susreću bivaju podmetnuti takvi "aspekti", kao da

neka, prije svega po sebi postojeća, svjetska tvar biva na taj način "subjektivno bojadisana".
Ovako usmjerena interpretacija predviđa...

(Kvartet Kanađana još uvijek pjeva i nosi Marlowea po prostoriji.)

DEGER: Jebem ti život samo nam još ovo treba.

PROFESOR: ...da bi u tu svrhu ta bića morala biti prije svega toga razumljena i otkrita kao sušto Postojeće i da bi u slijedu otkrivajućeg i prisvajajućeg ophođenja sa "svijetom" morala imati prvenstvo i davati vodstvo. Ali to se protivi već i ontološkom smislu spoznavanja, koje smo pokazali kao *fundirani* modus bitka-u-svijetu.

HANKA: Profesore jebem ti znanje, daj se zaustavi!

TROKUT: Daaaaaj, se zaussstavvviiii.

PROFESOR: Ono prodire do razotkrivanja samo Postojećega tek preko Priručnoga pri brigovanju. *Priručnost jest ontološko-kategorijsko određenje bića kakvo je ono po sebi...*

MILTON: Okay, cut the crap now, Pro!

PEPO: Druže Tito, daj malo anfas! Ne mogu ovako raditi.

TITO: Pepo prekini sad s radom. Imamo predstavu.

MARLOWE: *(Silazi s improvizirane ležaljke-nosiljke.)* Okay, guys, okay, guys, attention please! First of all let me bring you the good news.

MIRANDA: Pažnja, pažnja, najprije dobre vijesti.

MARLOWE: We have finally established contact with the envoy of the High Commissioner.

MIRANDA: Napokon smo uspostavili kontakt s izaslanikom Visokog povjerenika.

SVI: Hurraaaaa! Huraaaaaaaaaaaaa!!!!

(Nastaje sveopće oduševljenje. Grle se i ljube s Kanađanima. Kape lete u zrak. Hanka vadi bocu pjenušca i uz prasak je otvara.)

DEGER: Odakle ti to?

HANKA: E, i ja sam nešto na vrijeme štekovala. *(Pjeva.)* "Stade se cvijeće rosom kititi,

stadoše momci cure ljubiti, samo jaaaaaa... nemam nigdje nikoga, samo jaaaaa..."

MARLOWE: Silence please!

MIRANDA: Mir! Tišina nek bude za trenutak.

MARLOWE: Mr Alighieri, lieutenant Bilich, and the rest of the crew are on their way here. They'll join us in a short while. Please let's behave ourselves the best we can.

MIRANDA: Gospodin Alighieri, poručnik Bilić i ostatak ekipe na putu su ovamo i uskoro će nam se pridružiti. Molim vas da se dolično ponašamo.

SVI: Hura!!! Hura!!!

MARLOWE: Please, please. I have also heard from Mr Alighieri that the three representatives of the warring factions will join us first thing tomorrow morning and we will be evacuated.

MIRANDA: Takođe sam čuo od gospodina Alighierija da će predstavnici triju zaraćenih strana stići sutra rano izjutra i bit ćemo evakuisani.

(Erupcija veselja. Svi se grle i skaču po pozornici.)

MARLOWE: Please, please let me now explain the concept of our tonight's celebration.

MIRANDA: Dajmo malo tišine. Marlowe će sad objasniti koncept naše večerašnje proslave.

MARLOWE: The idea is that everyone should have his own act.

MIRANDA: Ideja je da svatko ima neku svoju tačku.

HANKA: Imam ja tačku, samo mi je ne zna svako nać!

DEGER: Prekini!

MARLOWE: It doesn't necessarily have to be a Christmas song, or something related to that, more like some expression of good will. A poem, a joke, a story, anything that'll make us feel good.

MIRANDA: Evo Marlowe kaže da to ne mora nužno biti božićna pjesna, niti nešto u vezi sa tim, više kao izraz dobre volje, pjesma, šala, priča, nešto što će učiniti da se dobro osjećamo.

TITO: Ja ne znam koliko je to pametno drugovi. Doduše, ja sam pripremio govor, ali neprijatelj nikad ne spava.

DOVANI: Jebeš to, nego imamo mi pitanje, Deger i ja.

MIRANDA: Jagger and Giovanni have a question.

MARLOWE: Okay, shoot.

[Samo naprijed!]

DEGER: Možemo li popit po koju, jebi ga, Božić je i to, radost za cijeli svijet.

MIRANDA: They want to know if thay can have a few drinks.

MARLOWE: Drinks are okay, but only few drinks for those who aren't on medication.

MIRANDA: Piće je u redu, ali samo za one koji ne piju nikakve lijekove.

DOVANI: Jupiiiiiii!!! Ja nisam tablete čvaknuo mjesecima.

DEGER: Bogami nisam ni ja.

MARLOWE: And now I'll reveal a well-kept secret.

MIRANDA: A sad će Marlowe otkriti dobro čuvanu tajnu.

MARLOWE: We've got several crates of Heineken stashed away. Kept them just in case. You know, save it for a rainy day. Okay fellas, bring in the merchandise.

MILTON: I don't know if this is a good idea.

[Ne znam koliko je to baš dobra ideja!]

(Cohen, Cockburn, Robertson i Young odlaze po pivo.)

MIRANDA: Oni su sačuvali nekoliko gajbi piva za crne dane...

SVI: Jupiii! Tooo! Hura!!!

DEGER: Uvijek mi je bio drag ovaj Marlowe.

DOVANI: A sad mi je još draži. Degeru, trk gore po konjak!

DEGER: Letim, letim.

PROFESOR: Can I start with my essay?
[Mogu li ja započeti sa svojim ogledom?]

MARLOWE: You can start Pro, as far as I am concerned, but keep it concise.
[Što se mene tiče možete početi, profesore, ali nastojte biti kratki.]

PEPO: Mislim da bi bolje bilo da počne drug Tito. On je ipak nekakav vođa, lider, figura od međunarodnog ugleda.

HANKA: Bolje da ja odojkam "Tri se vode zavadile", pa da se svi lijepo razvalimo!

PROFESOR: Ja bih kratko, evo nešto što pogađa u samu srž ove naše situacije. This is the essence, Mr Marlowe. Pitanje opstanka, a question of survival. A dotiče se i metafizike kao problema bitka.

PEPO: Ja mislim da nije u redu.

PROFESOR: Ali ovdje profitira vaš *Klassenbewusstsein*!!!

DOVANI: Koji mu je to sad kurac?

TITO: Nećemo okupatorske, osovinske termine.

PROFESOR: To nije okupatorski termin, to je Marxov termin za klasnu svijest, a ti bi to družu, kao Tito, morao znati.

DOVANI: Jebote, ovo je stvarno ludnica.

MARLOWE: Okay, okay. Let's let our Pro have the floor. I'm sure we can all learn something here, but, please, Pro, make it short.
[U redu, u redu. Dajmo riječ našem profesoru. Siguran sam da ćemo svi moći nešto naučiti, ali, profesore, molim, budite kratki.]

MILTON: I think this is insane. If each if these loonies is gonna have his or her own act, we're gonna be stuck here till the end of time.
[Mislim da je ovo sumanut.o. Ako svaki od ovih maloumnika bude imao svoju točku, bit ćemo ovdje do sudnjeg dana.]

PROFESOR: (*Vadi papir i počinje čitati.*) Budući da su takovost i opstanak momenti principijelnosti principa, kategorijalna analiza može otpočeti istom s diferencijacijom između njih. Kako je tako bitak neutralan spram toga da li opstoji na idealan ili realan način, prva razlika pada na tubitak ili opstanak. Opstanak je ili bitak idealne sfere ili bitak realne sfere – disjunkcija. Traži li se dokaz za opstanak realnog svijeta tada uz aposteriornu spoznaju – zamjedba...

HANKA: Jao ljudi nije u radu da nas utuši baš sad na Badnjak, pa Miranda reci Marloweu. Meni je već mozak nateko ko bundeva.

PROFESOR: (*Uputi Hanki prijekoran pogled i nastavlja.*) ...ovaj dokaz, ovaj dokaz još pružaju i vanspoznajni, emocionalno-transcendentalni akti koji isključuju svaku sumnju u posebitak – *ansichsein* takozvanog izvanjskog svijeta. A emocionalno-receptivni akti, iskušavanje, doživljavanje, pretrpljivanje, podnošenje, otkrivaju time što im se kroz njih nešto opire i pogađa nas kao nešto čemu smo izručeni, kao tvrdoći, oporosti realnog. Toliko zasad, hvala drage kolege.

HANKA: Hvala bogu, gotovo je.

DOVANI: Hvala kurcu, prošlo je i ovo mučenje.

MARLOWE: Okay, thanks pro. Let's give a huge round of applause to this gentleman.
[Dobro, hvala profesoru. Dajmo jedan veliki pljesak za gospodina.]

(*Začuje se rijedak pljesak.*)

TROKUT: Jeeeeel moggggu jaaaa daaa prrredammm ššššstaffettttuuu?

DOVANI: Ma predat ćeš moj – da ti ne kažem što. Stoj gdje jesi i ne benavi!

KOBRA: A jel' mogu ja, ali nešto bez teksta?

DEGER: (*Pojavljuje se s nekoliko flaša konjaka. Među bolesnicima i vojnicima sveopće odobravanje, jer s drugog kraja scene ulaze i Young, Cohen, Robertson i Cockburn s gajbama piva.*) Može, ali samo kratko.

KOBRA: Bit će to Bruce Lee, scena iz filma "U zmajevom gnijezdu". Ja sam dodao ovu posebnu tačku s nunčakama.

MIRANDA: It's gonna be a scene from Bruce Lee's "In a Dragon's Nest".

(Opće odobravanje Kanađana. Plješću i otvaraju se prve limenke piva.)

HANKA: Alo družo Li, jel' mogu ja biti tvoja treba. Znaš ono on je uvijek furo neke koke.

(Đeger lijeva prve runde konjaka.)

DOVANI: Hanka, sve si pobrkala. Brus Li je borac za pravdu, samotnjak, nema on vremena za koke, pogotovo ne za provincijske frizerke, pevaljke i lobotomičarke.

HANKA: Šta vrijedaš, pederu, jebem tebe i njega. Jebem vas oba u zmajevom gnijezdu. Eto!

PEPO: Dajte se drugovi i drugarice smirite. Ja još uvijek mislim da je napravljena ovdje jedna nepravda našem jedinom i voljenom drugu Titu.

DEGER: Idi u pičku materinu i ti i Tito, jesi me čuo? Ja sam prozapadni element, anarholiberal!!!

(Kobra počinje točku s nunčakama. Vrti ih velikom brzinom i istovremeno izvodi udarce nogama. Klinton se nato strašno uznemiri i počne lajati, ali sve je još uvijek pod kontrolom jer ga Milton drži na lancu.)

DOVANI: Jebo te život, ovo je prava borba sa imaginarnim protivnikom. Vidi Klintona, života ti, sav se uznemirio.

PROFESOR: Svaka je borba borba s imaginarnim protivnikom.

HANKA: Dosta, ti si svoje reko.

KOBRA: Aji, assa, huuur, aha, inju, aka, aji... saaaaaaa... hrm... hrm... ajiiii, ajiiii...

(U jednom trenutku jedna se drvena nunčaka odvoji i odleti pravo u prozor i razbije ga. Kobra se uhvati za glavu i napravi neku čudnu grimasu.)

MARLOWE: No problem, Mr Kobra. This was really something else. Don't worry about the window. We've got plenty of nylon and tape. Cohen and Robertson, go and fix the window. [Nema problema, gospodine Kobra, ovo je zbilja bilo nešto posebno. Ne brinite za prozor. Najlona i samoljepljive trake imamo u izobilju. Cohene i Robertsonsone, sredite prozor!]

COHEN & ROBERTSON: Yes sir!

(Odlaze da zalijepe prozor. U tom trenutku na sceni se pojavljuje Lanois s Alighierijem,

Maristelom, Hikmetom, Bilichem i ostatkom isturenog odjeljenja.)

LANOIS: Ladies and gentlemen, his royal highness the envoy of the High Commissioner and his crew! (*Izgovori "his crew" tako da zvuči "screw".*)

[Dame i gospodo, njegovo veličanstvo, izasranik visokog povjerenika i njegova svita!]

MARISTELA: (*Lanoisu*) You don't have to be so cynical, you know.

[Ne moraš biti toliko ciničan, znaš.]

MARLOWE: Welcome, welcome. (*Rukuje se s Alighierijem, Maristelom i ostalima.*) Please give a warm round of applause for our saviour, the envoy of the High Commissioner, Mr. Alighieri.

MIRANDA: Dame i gospodo, izaslanik visokog povjerenika, gospodin Alighieri. Dajmo jedan srdačan pljesak za gospodina i njegovu svitu.

(Začuje se buran pljesak.)

TITO: Gospodine Alighieri, ima li poruka od Winstona za mene?

ĐOVANI: Ima li od gospodina Marlboro za nas? Nema veze može i zlatni i crveni. Mi pušimo sve šta nam se da. Bez predrasuda.

HANKA: Jest, jest, ova je dobra. Mi sve popušimo.

MARLOWE: (*Namiguje.*) Mr Alighieri, let me introduce you to Marshal Tito, a legend in his own right.

[Gospodine Alighieri, dozvolite da vas upoznam s Maršalom Titom, istinskom legendom.]

SALVATORE: Drago mi je. Neobicno mi je drago. Cast mi je.

TITO: Felicísimo di fare la sua konošenca.

SALVATORE: Govorite talijanski?

TITO: Kao i svi stari revolucionari. Italija je kolijevka anarhizma i komunizma. Ali i vi govorite po naški. Zadivljen sam. Može jedna? (*Vadi kubanske cigare iz drvene kutije i nudi Salvatorea.*)

SALVATORE: Govorim, govorim. Moj nono je bija iz Zadra.

TITO: O pa krasno, Dalmatnici su najbolji borci, požrtvovni i samoprijegorni.

HANKA: *(Pjeva s bocom u ruci i vrti se oko Gazde pokušavajući ga uhvatiti za organ, ali ovaj izmiče. Gazda u ruci drži neki ogromni drveni štap od kojeg se ne odvaja. Izgleda poput Mojsija.)* "O nono, nono, nono, dobri moj nono, sve manje ljudi znan ča nalik su na te..."

GAZDA: Ma bježi! Pušti me. Nu je.

TITO: Dalmatinci, Dalmatinci. Ja ću znate preseliti svoj vrhovni štab na Vis, ali još nije vrijeme za to. Ofenzive su pred nama.

SALVATORE: Si, si, ijo kapisko.

DOVANI: *(Provocira.)* Drug je Tito rekao na grani – Dalmatinci najbolji su partizani.

MARISTELA: Poasti iruda, ovde su svi ispaljeni for gas. Pinku me strah nekontroliranih reakcija.

BILICH: You're safe as long as you're with me, babe.

[Sigurna si dok god si sa mnom, bejbe.]

MARISTELA: Thank you Jonathan.

[Hvala, Jonathane.]

MARLOWE: Now that we've introduced our guests, we can continue with the program.

MIRANDA: Sad kad smo upoznali goste, možemo dalje.

TITO: Da li bih ja sad mogao drugovi?

DEGER: Joj, jebo njega. Dosta nam je revolucije.

MARLOWE: Yes, Marshal, you may start if you're ready.

[Da, Maršale, možete početi, ako ste spremni.]

(Pepo odlazi do kazetofona i ubacuje podlogu.)

PEPO: Evo družo Tito, par uvodih taktova. *(Pali kazetofon iz kojeg se prolomi dio pjesme "Družo Tito mi ti se kunemo".)* "Godine su prošle pune muka, sad slobodno po zemlji idemo. I uz pjesmu umjesto jaukaaa. Družo Tito mi ti se kunemo..."

ĐEGER: Mi ti se kunemo da sa tvoga puta ne skrenemo.

DOVANI: Pa ima li šta primjerenije ovoj ludari. Da s tvog puta ne skrenemo, e ne da smo skrenuli nego smo pali u endek.

TITO: Pepo ugasi slobodno. S obzirom na okolnosti nećemo ništa protokolarno. Drugovi, ja bih večeras samo nešto kratko, prigodno, o idejnom jedinstvu Saveza komunista i demokratske javnosti u razvoju političkog sistema.

DOVANI: E, sad smo ga stručno najebali.

TITO: (*Vadi papir i počinje čitati govor.*) Sposobnost Saveza komunista da uspješno ostvaruje osnovne ciljeve svog revolucionarnog programa zavisi neposredno i u najvećoj mjeri od stepena i karaktera idejnog i političkog jedinstva koje se ostvaruje u partijskim redovima i potvrđuje i provjerava u svakodnevnoj praksi.

HANKA: Tako je družo Tito, ja sam za praksu.

TROKUT: I jaaaa sssssssaaaaaaaam zaaaaaaa prrrrrrrrrraaaaaaksssssssuuu.

DOVANI: Ti nisi ni za staro željezo.

TITO: Drugovi, molim vas.

PEPO: Tišina!

TITO: Ne smije se, razumije se, niti za trenutak zaboraviti na karakter jedinstva u Partiji i način na koji se ono ostvaruje zavisi od prirode poretka koji se gradi, od ciljeva za koje se sama Partija bori. Gradimo demokratski sistem socijalističkog samoupravljanja utemeljen na pluralizmu samoupravnih interesa, a *ne* sistem partijsko-državnog monolitizma i zato naš cilj, a još manje naš ideal, ne može biti naturena uniformnost i jednoglasnost koja se zasniva na suzbijanju i zabrani borbe mišljenja i demokratskog dijaloga u Partiji i društvu...

ĐEGER: Jebo te bog, on je skočio trideset godina unaprijed.

PEPO: Šuti, drug Tito je vizionar i mislilac, kao drug Hegel. On historiju vidi kao nešto simultano, a ne samo linearno.

DOVANI: Opa Miki, teške su riječi pale. Ajde dosta više, daj da zaplešemo.

TITO: Unutarpartijska demokratija, drugovi, je stalan proces koji vodi ka dinamičnom jedinstvu u akciji. Ali, treba odgovoriti na pitanje zašto razlike u mišljenjima, same po sebi prirodne, dobijaju takvu političku težinu i tvrdoću da to počinje ozbiljno da ometa demokratski proces odlučivanja u samoj Partiji i dovodi u pitanje dosljedno i odgovorno sprovođenje onoga što je odlučeno. Hvala Drugovi!

DEGER: Hvala kurcu, i ovo je gotovo.

SALVATORE: (*Nekako se dokopao jedne pune flaše konjaka i već je dobrano pripit.*) Je li mogu ja sad nesto, jako kratko?

DOVANI: Gdje ćeš ti sad, bog te jebo, tek si došo! Pa valjda idemo po stažu. Tito je lud još od četrespete.

MARLOWE: Please, let us give floor to our special envoy. After all, he is our saviour.
[Molim, dajmo riječ našem specijalnom izaslaniku. Na kraju krajeva, on je naš spasitelj.]

HANKA: Ajde daj da čujemo i to čudo.

SALVATORE: Ja bi samo nesto vrlo koncizno. Jednu pismicu, ako moze. Evo, to je jedan veliki trscanski pisnik. (*Klati se dok recitira.*)

Ho parlato a una capra.

Era sola sul prato, era legata.

Sazia d'erba, bagnata

dalla pioggia, belava.

[Razgovarao sam s kozom.

Sama, na travi, vezana je bila.

Sita, po njoj se slila

kiša, i tu je meketala.

Umberto Saba, La Capra, prev. Frano Čale.]

MARISTELA: Ma znan te tele jedno, *znan* te prije nego šta zineš! Ti ćeš meni pismu o kozi recitirat, a znan ja *dobro* na koju se to kozu odnosi!!!

(*Skida štiklu i nasrće na Salvatorea. Počinje ga udarati. Ovaj nevješto eskivira smijući se.*)

SALVATORE: Pa cekaj, kokice, nisan te tija uvrilit, ovo je bezazlena pismica.

MARISTELA: Ma šta bezazlena, gnjido jedna provokatorska. I nisi za drugo nego za

provocirat!

MARLOWE: Please, miss, don't. Let the man speak.
[Gospođice, molim vas, pustite čovjeka neka govori.]

TROKUT: (*Sasvim obnevidio od pića, počinje neki svoj ples i vrti se kao derviš.*) Let d men
spiiik, let d men spiiiiiiiikk...

(*Maristela ne posustaje. Marlowe i Lightfoot odvajaju je od Salvatorea.*)

SALVATORE: Dajte Kanadzani pomozite. Pa vi ste neka jebena pis kiping fors. Snaga
razdvajanja, pa ucinite nesto prije nego me ova ludjakinja ne kastrira.

MARISTELA: Mrš, gubo pijana!

SALVATORE: Evo sacemo nesto neutralno. Moze jedan kratki Leopardi za ljude dobre volje.

DEGER: Ovo je sve van kontrole, jebeš mi sve.

DOVANI: (*Obojica rezignirano sjede i cugaju.*) Eto, tek sad vidiš stari u koga se mi uzdamo.
U bene i budale. I histerične radodajke.

MARISTELA: (*Okomi se na Đovanija.*) Šta si reka, šta si to reka, maloumniče jedan!

LIGHTFOOT: Okay lady, calm down!
[U redu, gospođo, smirite se.]

(*Obgrli je. Maristela se otima.*)

SALVATORE: (*S čašom u ruci.*) Evo, samo par rici. Evo Leopardijev L'Infinito. Nesto iz
pisnickoga beskraja.

(...) E come il vento
odo stormir tra queste piante, io quello
infinito silenzio a questa voce
vo comparando: e mi sovvien l'eterno,
e le morte stagioni, e la presente
e viva, e il suon di lei. Così tra questa
immensità s'annega il pensier mio:
e il naufragar m'è dolce in questo mare.
[Ali kada vjetar

čujem da šumi kroz to granje, onu
beskonačnu tišinu s ovim glasom
usporedim, i vječnosti se sjetim,
i mrtvih doba, i tog sadašnjega
i živoga, i zvuka mu. Kroz tu se
beskrajnost tako topi moja misao.
I brodolom je drag mi u tom moru.
Giacomo Leopardi, L'Infinito, prev. Frano Čale.]

I brodolom je drag mi u tom moru.
Molto grazie. Fala lipa.

DOVANI: E mi smo il prolupali, il se nasukali.

DEGER: Dobro si ovo reko. Pravo onako, pjesnički.

MARLOWE: And now something from our side. Four members of our unit are going to perform their own *a cappella* rendition of the famous tin-pan-alley tune "White Christmas". Please give them a warm welcome.

MIRANDA: A sada nešto s naše strane. Četiri pripadnika naše jedinice izvest će vokalnu verziju poznate pjesme "Bijeli božić". Pozdravimo ih jednim aplauzom.

(Prolomi se veliki aplauz. Svi bolesnici i vojnici plješću.)

COHEN, COCKBURN, LIGHTFOOT, ROBERTSON:

"I'm dreaming of a white Christmas.

Just like the ones I used to know.

Where the tree tops glisten and children listen
to hear sleigh bells in the snow.

I'm dreaming of a white Christmas... "

LANOIS: Stop, stop, stop! This is a mean motherfucking racist song!

[Prekini! Prekini! Prekini! Ovo je jebena rasistička pjesma.]

MARLOWE: What do you mean, Francis? It's an old tune by Irving Berlin.

[Što hoćeš time reći, Francis? To je stara pjesma Irvinga Berlina.]

LANOIS: Yeah, yeah, tell me the last line, man.

[Da, da, reci mi, čovječe, kako ide zadnji redak?]

MARLOWE: What last line?

[Kakav zadnji redak?]

LANOIS: "And may all your Christmases be *white*." That's the last line. The sleaziest motherfucking crypto-racist line I've ever heard in my entire life. It advocates oppression in the name of Jesus mother... Christ. This is blasphemy. This is abominable!

["I neka vam svi Božići budu *bijeli*." To je zadnji redak. Najpokvareniji jebeni kriptorasistički redak koji sam čuo u životu. Zagovara ugnjetavanje u ime Isusa... jeb... Krista. To je blasfemija! To je gnjusno!]

MILTON: C'mon. The man was a Jew!

[Ma daj, čovjek je bio Židov!]

LANOIS: Jew my ass!

[Židov koliko i moje dupe.]

MARLOWE: Okay, okay. We don't have to sing this one.

[Dobro, dobro, tu pjesmu ne moramo pjevati.]

MILTON: Sing it! Sing it! It's a beautiful song. He's paranoid. Who gives a fuck about his sorry black ass.

[Pjevajte, pjevajte! To je prekrasna pjesma. On je paranoičan. Boli koga kurac za njegovo šugavo crno dupe.]

MARLOWE: Okay, Lanois, we don't want to stir anything up here. If you know of a better song, you perform.

[U redu, Lanoise, ne želimo ništa ovdje zakuhati. Ako znaš neku bolju pjesmu, ti je izvedi.]

DEGER: Šta je ovo, brate, kriza mirovnjaka. Potakli su rasno pitanje.

DOVANI: A kažu da smo mi nacionalno obojeni. Oni su zadržtiji od nas, to je.

LANOIS: Okay, now listen to this!

[Okej, slušaj sad ovamo!]

(Pali svoj ghetto blaster.)

“Yes this is me. The bad, bad Dolomite. And I am ready to put me in the White House. Make *me* the President. I’m gonna move on my first act. I’m gonna get me two thousand ragged-assed painters to paint the motherfuckin’ White House black. Dolomite for your President! I’m gonna legalise every motherfucking thing. Somebody asked me – how do I stand on marijuana? Very high, babe, very high. How do I stand on prostitution? I don’t stand on it, I *lay* on it! I’m gonna legalise selling pussy. Sell it! Sell it! Sell your pussy girrls! Pussy will sell. Pussy don’t sell grits ain’t groceries and AIDS ain’t poetry and Mona Lisa’s a motherfucking man.”

(Počinje Snoop Doggov song “Snoopafella”.)

- glazba -

[Snoop Dogg, Dolomite, s albuma No Limit Top Dogg, Priority Records, No Limit Records 1999.]

“Once upon a time on the l-b-c on the east side of the two one street there lived a young man, Cinderfella’s his name. To make it interesting it’s me...”

BILICH: (*I on već dobrano pod gasom, prilazi blasteru i gasi muziku.*) Enough of this nigga shit!

[Dosta ovog nigerskog sranja!]

LANOIS: What the fuck do you think you’re doing you red-neck-white-trash-pussy-lickin-sonofabitch?!

[Koji ti je kurac, šta radiš, kurvin sine, pizdolizac jedan primitivni, seoski!]

BILICH: Hey, hey!

[Hej, Hej!]

DEGER: (*Rastavlja ih.*) Okej, gajz, kalm daun. Ju Lanoa, ju hed jor ekt, nau ju let Bilić do samting.

[Okej, momci, smirite se! Ti si, Lanoise, imao svoju točku. Dozvoli sad Bilichu da se izrazi.]

SALVATORE: (*Petlja jezikom.*) Neka piva na svoj materinjski jezik, ako smi, pizdek jedan kanadski.

MARISTELA: Šta to govoriš debilčino! Bolje ti je da mučiš, dok nisi izgubija položaj, konju jedan konjski, nepromišljeni.

BILICH: Ja da ne znan jezik, i hrvatski i oli srbski. Sad naćuli svi dobro uših i poslin neka mi ih kaživaju kako li ti ih je bilo počuti. Ja sada ću jednu od božićnih kako su mi je ćaća moj i matera naućili.

SALVATORE: Cicu ti irudovu kaka je ovo gramatika? Koja cobanska sintaksa. Govori ka klon molizanskoga i gradiscanskoga Hrvata.

MARISTELA: Pusti Jonahtana, više. Hey Johnny! Go Johnny, go! Go!

(Pijani Kanađani odobravaju i skandiraju: Go Johnny go, go Johnny go! Bilich stavlja u ghetto blaster kazetu s muzičkom podlogom i počinje pjevati, nekako skrušeno i usredotočeno.)

MARLOWE: Well, this is a nice latin version.

[Ovo je zgodna latino verzija.]

BILICH: Radujte se narodi kad čujete glas
da se Isus porodi u blaženi čas.
Svaki narod čuj, čuj, i Betlemu pristupljuj,
svaki narod čuj, čuj, pristupljuj.

Priđi božić pod taj svod u podrtoj štalici,
i tko trpi uboštvo na toj tvrdoj slamici.
To otajstvo štuj, štuj, i k jaslicam pristupljuj.
To otajstvo štuj, štuj, priiiistupljuj..."

- glazba - lagani calypso

[Preuzeto od Cubismo, Radujte se narodi, s CD-a Alegrate mi Pueblo, Aquarius Records, 1999.]

PEPO: Mogli bi sad onu pravoslavnu, kako ono ide: "Uskliknimo s ljubavlju Svetitelju Savi, srpske crkve i škole - svetiteljskoj glavi."

HANKA: Pa nije ti to božićna, kol'ko ja znam.

PEPO: Nema veze, lijepo zvuči. Moramo drugovi malo sa svih strana, čisto onako kao da širimo kolo bratstva i jedinstva. Dakle - "tamo venci tamo slava - gde naš srpski pastir Sava..."

DEGER: Čuj, čuj, Pepo je čedo, ha. Vidi, vidi. Idi dole na Hilandar i puštaj bradu, mater ti

jebem četničku! Guzi se dole s onim mantijašima!

(Krene prema Pepi, ali ga Đovani zaustavi.)

ĐOVANI: Šta ti je, čovječe, pa jesmo rekli da nećemo na nacionalnoj osnovi.

ĐEGER: Nemam ja ništa protiv srpskih narodnih, ali imam protiv četničkih.

MARLOWE: *(Plješće i poziva druge na pljesak, ali reakcija je nekako mlaka, jer su svi već dobrano pod gasom.)* Okay guys, okay, Well done, Bilich, you sound like Nat King Cole.

Who's next ladies and gentlemen?

[U redu, momci, u redu. Svaka čast, Bilichu. Zvučiš kao Nat King Cole. Tko je sljedeći, dame i gospodo.]

ĐOVANI: Oćemo mi onu našu, Đegeru.

ĐEGER: Može, kume, može. *(Stavlja kazetu. Iz blastera se prolamaju prvi taktovi "Glavo luda" Zdravka Čolića.)* End nau lisen, dis is a tru song about mednes. Kamon bojs and grls! Kamon!

[A sad slušajte. Ovo je prava pjesma o ludilu. Ajmo momci i cure. Ajmo!]

(Svi bolesnici skaču na noge, osim Tita i Pepe. Čak se i Profesor nevoljko hvata u kolo.)

MARLOWE: What's this?

[Što je to?]

MIRANDA: This used to be a big hit. You Crazy One, or something like that.

[Ovo je bio veliki hit. "Glavo luda", ili tako nešto.]

(Đeger i Đovani uzimaju metle i prave se kao da sviraju gitare. Kobra udara u imaginarne bubnjeve, a Trokut glumi basistu. Hanka se totalno otkačila i napokon pleše s Gazdom. Ostali se hvataju u kolo i pjevaju.)

"Glavo luda,

sve se mijenja.

Šta će nama izmirenja.

Ako nije srce vruće,

sve je nemoguće.

I ko ne želi

da se mijenja.
Vole ga iz sažaljenja.
Pamti to za ubuduće
jer sad je nemoguće.

Promijenila riba more
rob čuvara
zvjerka gore
kožu zmija
duga boje
a ti samo tjeraš svoje.
I zavede me u bespuće
živjeti je nemoguće
nemoguće znaj.

Glavo luda,
sve se mijenja.
Šta će nama izmirenja.
Ako nije srce vruće
sve je nemoguće.

Promijenila riba more
rob čuvara
zvjerka gore
kožu zmija
duga boje
a ti samo tjeraš svoje.
I zavede me u bespuće
živjeti je nemoguće
nemoguće znaj."

[Zdravko Čolić, Glavo luda (R. Boban – D. Trifunović – K. Kovač), s albuma Ako prideš bliže, 1978. (Croatia Records).]

(Nastaje sveopća "ludnica". Nered na sceni. Kanađani se hvataju u kolo. Situacija je sasvim van kontrole. Svi su se otkočili i plešu. Uključujući sad već i Tita i Pepu. Polako se gase svjetla i glazba odlazi pri kraju u fade-out. Pred sam kraj utrčava Petra koja je u

međuvremenu dobila histerični napad.)

PETRA: (*Vrišti.*) Gavrani! Gavrani! Gavrani su nas napali. Jao... Gavrani! Gavrani!
Oči kopaju! Gavrani!

DEGER: Šta je sad u p...

PETRA: Gavrani, gavrani...

MARLOWE: Petra, Petra, will somebody do something about...
[Hoće li netko učiniti nešto...]

(Potpuni mrak. Nakon podulje stanke polako se pali reflektor i osvjetljava samo Marlowea i Mirandu u jednom uglu scene. Svi ostali su polijegali po podu kao da su mrtvi. Neki glasno hrču.)

MARLOWE: (*Govori tiše, kao šaptom.*) Looks like we've finally found us some peace. Peace, what a magical word.
[Čini se da smo konačno pronašli mir. Mir, kakva magična riječ.]

MIRANDA: Yes, peace. It's a beautiful word. It's sounds so soft, so wonderful.
[Da, mir je prekrasna riječ. Zvuči tako mekano, divno.]

MARLOWE: How do you say it in your langugae?
[Kako kažete na vašem jeziku?]

MIRANDA: We say - mir.
[Kažemo - "mir".]

MARLOWE: Miiiiirrrr. Miiiirr. It produces a beautiful echo. Mirrr. Mirrr. Look, Miranda, I don't know how to put this, but ever since I met you I've had this feeling, I can't explain. I think...

[Mirr, Mirr. Proizvodi prekrasnu jeku. Mirr, mirrr. Čuj, Miranda, ne znam kako da se izrazim, ali otkad sam te sreo imao sam osjećaj, ne znam kako da ti objasnim. Mislim...]

MIRANDA: So do I...
[I ja...]

(Pras! Začuje se udaljeni prasak i na nebu se ukaže blještavi trag svijetleće rakete.)

MARLOWE: Jesus! Somebody's sending us a message. Excuse me for a second, Miranda, please.

[Isuse, netko nam šalje poruku. Oprosti na trenutak, Miranda, molim te.]

(Odlazi do prozora na drugom kraju scene. U blizini Mirande u mraku leži Hanka. Dopuže do nje i povuče je za rub haljine.)

MIRANDA: Ups...

HANKA: Pssst. Nemoj da me čuje.

MIRANDA: *(Šapće.)* Šta hoćeš sad? Spavaj!

HANKA: Sad je momenat, zagrlj ga i poljubi, jel' čuješ? Sad ili nikad. Poslije će ti biti žao.

MIRANDA: Pa...

HANKA: Upamti što sam rekla. Sad ili nikad.

MIRANDA: ???

(Marlowe se vraća.)

MARLOWE: Those were probably the three representatives. They want to let us know they'll be here sometime soon. Looks like we're really saved. Now, where did we stop?

[To su vjerojatno tri predstavnika. Žele nam dati do znanja da će uskoro biti tu. Čini se da smo doista sprašeni. A sad, gdje smo ono stali?]

MIRANDA: Here! *(Privuče ga sebi, zagrlj i poljubi.)*

[Tu!]

- kraj drugog čina -

ČIN TREĆI

PRIZOR PRVI

Božićno jutro. Pristigli su i predstavnici triju zaraćenih strana s osiguranjem i daktilografkinjom Sekom. Marlowe je već na nogama. Bilich, Milton i ostali Kanađani sređuju prošlonoćni nered u prostoriji. Bolesnici se polako bude, dižu iz uglova i trljaju oči.

MARISTELA: Asti iruda koji su sad ovo? Koja je ovo ekipa? Toliko je svita ovde, pari da smo na kolodvoru.

JOVAN: Drugarice ništa ne brinite. Mi smo legitimni predstavnici triju zaraćenih strana. Tu smo za vaše dobro.

SALVATORE: *(Sav mamuran, pokušava se sabrati.)* Ja sam izaslanik njegovoga, ovoga, Visokog povjerenika.

JOVAN: Drago mi je. *(Pruž a ruku.)* Major Jovan Pecikoza. Ovo su naše kolege *(Pokazuje na ostalu dvojicu.)* sa hrvatske i muslimanske stane. Došli smo da razrešimo ovu situaciju.

(Marlowe i Salvatore se rukuju sa svima.)

ANTE: Mislim da je najbolje da ne gubimo vrijeme. Glede ratnih operacija koje su na pomolu, najbolje je da odmah otpočnemo.

HAKIJA: Jes, jes, Ante u pravu si. Elvise, daj pomozi momcima i donesite ovaj stol.

MARLOWE: Have you already worked out the procedure?

MIRANDA: Jeste li već razradili proceduru?

JOVAN: Jeste, sve je spremno, evo ovde su formulari za izjašnjavanje. Čim se bolesnici izjasne, podelićemo ih, po nacionalnoj osnovi, jer kako bi drugačije, i pravac kućama. To jest svako na svoju teritoriju.

ANTE: Gospojice, bez brige. Sve je sređeno. Mi smo opunomoćeni za ono što radimo, a hvala bogu znamo svoj posao.

MIRANDA: They know the procedure. Patients will declare themselves with regard to

ethnicity and we can all leave.

[Oni znaju proceduru. Pacijenti će se izjasniti s obzirom na etničku pripadnost i onda možemo svi ići.]

MARLOWE: Okay, I have no objections.

[U redu, nemam primjedbi.]

TITO: A zašto vi drugovi nemate jasno istaknuta antifašistička obilježja? Zvijezdu, ili tako nešto?

PEPO: Druže Tito, plašim se da su ovo sve redom kvislinzi. Pogledajte samo insignije.

JOVAN: Ko su, bre, ove budale?

MIRANDA: To su naši bolesnici. Ovo tu je drug Ti... ovaj gospodin Gvozden.

TITO: Broz, Broz, Miranda. Josip Broz Tito. Poznat i pod konspirativnim imenima kao inženjer Babić, drug Stari, Viktor Lenc, Borivoj Šnajder... Jozef Klajn.

JOVAN: Šta lupáš ti bre, ha? Odbij od mene, razumeš!

TITO: Kako ste to nevaspitani, kolega?

JOVAN: Kakav, bre, kolega, nemoj da te sad odmah krcam na kamion, jesi čuo? Kakav, bre, crni drug Tito. On vam je ovo i dao.

ANTE: U čemu je problem?

JOVAN: Daj, Ante, preuzmi molim te. Ova budala umislila da je Tito. Pa nemam ja, bre, vremena da se zamajavam sa idiotima. Ili da radimo posao, ili ćao đaci. Dok srpski narod krvari i zaokružuje svoje vekovne teritorije, ja da se ovde akam s nekim idiotom. Ma ne dolazi, bre, u obzir, ni pod razno. Ovo je gore nego "Pozorište u kući."

ĐOVANI: (*Zapjevuši.*) "Pozorište dom je svaki, narod pilji svakojaki, ali što je..." (*Ugledavši daktilografkinju Seku, staje kao ukopan.*)

ĐEGER: Šta je bilo kume, šta si se ukipio. Spašeni smo.

HAKIJA: Tko ste vi?

ĐEGER: Ja sam Đeger, za prijatelje Mik. Ovo je moj jaran Kit. (*Unese se Hakiji u lice.*) Čuvaj

se Kita. On je roker jedan kroz jedan. Ima čakiju u čizmi.

HAKIJA: Mislim da bi trebalo da pokažete malo više ozbiljnosti. Mi smo tu radi vas, a ne vi radi nas.

ĐEGER: Kume šta je bilo?

ĐOVANI: (*Malo se pribravši.*) Eno je Seka! Seka, jebeš mi sve, eno je Seka!

ĐEGER: Koja Seka?

ĐOVANI: Ona Seka, *moja* Seka, Seka o kojoj sam ti pričao.

ĐEGER: Ona iz prvog čina? Što voli da se guši dok se trti.

ĐOVANI: Tiše!

ĐEGER: Pa priđi joj, šta te briga. Možda bude neke fajde, vidiš kakva je situacija. Možda urgira za tebe.

ĐOVANI: (*Prilazi Seki.*) Seko, Seko, Jelisaveta!

SEKA: (*Hladno, strateški.*) Gospodine, ja vas ne poznajem.

ĐOVANI: Kako me ne poznaješ Seko, ej! To sam *ja*, Đovani.

SEKA: Pa lepo sam vam rekla da vas ne poznajem.

ĐOVANI: (*Okrene se Đegeru.*) "Lepo", čuj kume, ona meni "lepo". Otkad si to prešla na ekavicu, Seko, sekice, sunce ti jebem kalajisano.

ĐEGER: To kume, ne daj se!

SEKA: Ja vas uopšte ne poznajem.

ĐOVANI: Pa daj Seko sjeti se. Sjećaš se kod tebe gore u Kablesiji, kad smo se, kad su nas, Nikifor, Bato i Sretko...

SEKA: Ja vas se gospodine ne sećam i molim vas da me ostavite na miru.

OBREN: Šta je bre bilo, burazeru?

ĐEGER: To mu je bivša treba, a šatro ga se ne sjeća. Ma folira se, gle.

DOVANI: Ma daj Seko sjeti se, šta ti je?

SEKA: Ma rekla sam vam, čoveče, da vas se ne sećam niti vas se imam odakle setiti.

DOVANI: Ne sjećaš se, ha. *(Opasno joj se približava.)*

BILICH: Hey, man, knock it off!

[Hej, čovječe, prekini.]

MILTON: Calm down, Giovanni. Mick, you stay out of this.

[Smiri se, Giovanni. Mick, ti se ne mijesaj.]

DOVANI: *(Počinje otkopčavati šlic.)* A njega? A njega? Sjećaš li se njega?

JERKO: Daj čovječe koji ti je klinac.

(Elvis, Obren i Jerko mu prilaze s leđa, dogra-be ga i odvo-de u stranu, ali se Đovani otgrne i krene prema Seki.)

DOVANI: Ma to je moja bivša.

OBREN: *(Uhvati ga i ošamari ga.)* Dosta bre pusti drugaricu, kretenu jedan!

DOVANI: Ma koja drugarica, to mi je cura bila.

OBREN: Koja, bre, cura, kretenčino! Saću, bre, da te rasturim kao svinja torbu.

GENERALNI: He, he, he, kao dete kašicu, kao beba zvečku, kao panta pitu...

ĐEGER: Šta ti uživaš u ovom sadizmu pizdo jedna?

GENERALNI: Bjež od mene kosonjo. Bitlistu! Treba vas sve hipike u bajbokanu!

ĐEGER: Ma šta hipik? Šta ti znaš o liberalnim pokretima Zapadne obale? Ja sam svirao progresivni rock dok si ti sastančio s onim svojim mudonjama, jebem ti mater samoupravnu! Vi ste i krivi za sve ovo. Komunjare!

GENERALNI: Bogami, dok smo mi bili na vlasti bilo je dobro, pogledaj sad!

ĐEGER: Ma idi u kurac, ograničeni, eto! Ovo je sve iz vaše glave izašlo.

MARLOWE: Please, please, gentlemen, let's stop this. The sooner we're done with the procedure, the sooner we will be home.

[Molim vas, molim vas, gospodo, prekinimo s ovim. Što prije završimo s procedurom, prije ćemo kući.]

DEGER: Home, sweet, home. Ma koji dom čovječe moj.

[Dom, slatki dom. Ma koji dom, čovječe moj.]

(Obren, Jerko i Elvis počinju tući Đovanija.)

DEGER: Ma pusti mi druga!

(Zaleti se prema njima, međutim Bilich i Milton ga dograbe.)

MILTON: Stay out of this, Mick, I'm telling you as a friend!

[Mick, ne miješaj se. Govorim ti ovo prijateljski.]

MARLOWE: Please guys, be sensible!

[Molimo vas, dečki, budite razumni.]

MARISTELA: Ajme koja brutalnost. Pa kako to mogu dozvolit ovi mirotvorci. Salvatore, daj učini nešto!

SALVATORE: Maristela, mucu, ako boga znas. Pusti jude neka radidu svoj posal.

MARISTELA: Lip in je posal. Ovako se izživljavat na nemoćnin ljudima.

SALVATORE: Prikini, okinicu ti tu jezicinu!

JOVAN: Mislim da je vreme da pristupimo formalnom delu. Dajte da se organizujemo.

ANTE: Jest trebalo bi stvarno započeti s poslom jer nemamo vremena na pretek.

HAKIJA: Predlažem da svi bolesnici ostanu okupljeni u jednom dijelu prostorije. I onda da počnemo sa izjašnjavanjem. Kako se ko izjasni privodimo ga na odgovarajuću stranu.

JOVAN: Slažem se. Drugarice Seko jesu li formulari spremni?

MIRANDA: They want to start. But first they want to assemble them all on one side.

[Žele započeti, ali najprije ih sve hoće odvojiti na jednu stranu.]

MARLOWE: No problem. Lanois! Cohen! Milton! Lightfoot! Robertson! Young!

[Nema problema. Lanois! Cohen! Milton! Lightfoot! Robertson! Young!]

VOJNICI: (*Uglas.*) Yes sir!

[Da, gospodine!]

MARLOWE: Let's gather all the patients and move them to the other side of the room. We have to be quick. Somebody go upstairs and get Petra. By the way, is she okay?

[Sakupimo sve pacijente i prebacimo ih na drugu stranu sobe. Moramo biti brzi. Neka netko ode gore i dovede Petru. Je li ona dobro, da usput priupitam.]

MIRANDA: I think she is. I'll go and get her. Hanka, pođi sa mnom.

[Mislim da jest. Idem po nju.]

HANKA: (*Još uvijek mamurna.*) Joj, sestro, puca mi glava. Tko je sva ova raja što se skupila?

MIRANDA: (*Hanki u povjerenju.*) Ma došli su predstavnici zaraćenih strana.

(*Njih dvije odlaze na kat. Vojnici počinju sa postrojavanjem bolesnika.*)

PRIZOR DRUGI

Bolesnici su u stroju. Poredani "u potiljak" stoje u stavu mirno. Namjera je da jedan po jedan pristupe velikom stolu gdje će dati svoj sažeti iskaz na kraju kojeg će se i nacionalno izjasniti. S druge strane stola sjedi daktilografkinja Seka i ukucava u formular odgovore bolesnika. Predstavnici sukobljenih strana sa svojim osiguranjem poredani su uokolo, kao i izaslanik Visokog povjerenika, prevoditelj i zapovjedništvo kanadskog bataljuna.

PETRA: (*Završava svoj iskaz.*) "Ovaj iskaz mi je glasno pročitan na mom jeziku i sadrži sve što sam rekla, po znanju i sjećanju. Iskaz sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u svrhe internalizacije pred bilo kojom institucijom za očuvanje duševnog zdravlja na teritoriji... teritoriji...", ovo dalje se ne razumije.

ANTE: Kako se ne razumije? Lijepo piše.

PETRA: Pa kad je rukom dopisano.

ANTE: Dobro, ja predlažem da sada ne inzistiramo na formalnostima, kad smo već čuli ono

najvažnije. Ne znam šta kažu kolege?

HAKIJA: Nema problema, šta se mene tiče, kod nje je sve jasno. Ona je vaša.

JOVAN: Nemam primedbi.

ANTE: Ajde, pređi tamo kod časnika Jerka.

DEGER: *(Iz stroja.)* Zašto moramo naglas da iznosimo sve te podatke kad postoje kartoni tamo u administraciji?

TROKUT: Kartoooooni, kartoooooni, karrrrrrtttttoooniiii.

ANTE: Dajte gospodo cijenjeni bolesnici samo da pojasnim za trenutak. Kartone, naime, nismo mogli pronaći. Sve smo poduzeli, ali čini se da su prošle zime kad nije bilo mazuta iskorišteni za ogrjev.

DOVANI: Pa mi ih sigurno nismo palili.

GENERALNI: Nismo, nismo.

HAKIJA: Niste možda vi, ali jest medicinsko, stručno osoblje.

HANKA: Tako, tako. Pička im materina, trebalo bi ih na međunarodni sud. Za protuhumanitarnu djelatnost i kršenje ljudskih prava!

JOVAN: Polako, bre, dajte da završimo kad smo jednom počeli. Idemo sledeći. Ajde ti, ti mali rošavi.

BRZI: Jel' ja?

JOVAN: E, ti. Evo, kolega Ante će da preuzme.

(Brzi dolazi pred stol i sjeda na stolicu.)

ANTE: Prezime ?

BRZI: Kučuk.

ANTE: Ne zajebavaj, kakvo je to prezime?

BRZI: Pa takvo. Prezime ko prezime. Kao Hoki.

ANTE: Ko ti je taj Hoki?

BRZI: Pa Hašim?

ANTE: Hašiš?

BRZI: Ma ne.

JERKO: Dozvolite zapovjedniče da se umiješam. Bio je jedan pjevač narodne muzike. Jedan njihov, mislim Musliman. Hašim Kučuk Hoki.

ANTE: Nikad čuo.

OBREN: Kako bre nisi čuo? Bio je najveći hit-mejker u svoje vreme. Navodno i veliki ženskaroš. (*Zapjeva narodnjački grleno i sasvim uživljeno.*) "Nazdravite drugovi, sa mnom i sa tuuuugom. Otišla je voljena... u zagrljaj drugom..."

JOVAN: Dobro, dobro, Obrene. Ne zanosi se previše. Nije to naš melos.

OBREN: (*Zatvori oči i širi ruke, kao u transu.*) "Pijeeeeem..."

JOVAN: Prekini, bre!

OBREN: ...da je zaboravim, a tuga se veća sprem...

JOVAN: (*Priđe mu u sekundi i prilijepi šamarčinu. Fljis!*) Prekini bre, jesi normalan?!!! Nije to naša pjesma, razumeš? Imamo mi svoje izvorne pesme kao "Svilen konac" i "Sum šetal mori Đurđo", i tako dalje. To da pevaš, ako ti se peva, a ne ovo.

OBREN: (*Skrušeno, postiđeno, naslonivši dlan na obraz.*) Pa razumem, jebi ga, šta sad.

(*Konsternacija. Hrvati i Bošnjaci gledaju u čudu. Ante kao da se osjetio krivim zbog šamarčine, pa preuzme inicijativu.*)

ANTE: Dobro, nećemo dalje s upitnikom. Ti nisi naš. Idemo dalje. Ili, hoćete vi kolega preuzeti. (*Jovanu.*)

JOVAN: (*Vrlo službeno.*) Pa može, ustvari, ali dajmo nekog drugog. Ovaj pouzdano nije naš.

BRZI: Pa nije da nisam.

JOVAN: Kako to bre misliš, budalo jedna. Ili jesi, ili nisi!

BRZI: Pa, eto, pitaj me družę za ime.

JOVAN: Nisam ti ja bre nikakav drug, razumeš? Barem dok se ne ustanovi suprotno.

ĐEGER: Pitaj, pitaj.

ĐOVANI: Ko pita – ne skita!

HAKIJA: Tišina tamo. U potiljak!

ĐOVANI: Pa koji ti je kurac, nismo u vojsci!

HAKIJA: Ma šta ćeš ti meni psovati, jebem ti sto vagona 'šenice da ti jebem! (*U trenu se stvori do Đovanija.*)

OBREN: Šta je bilo? Šta? (*Urla.*) Oćeš ovde da te ostavim? U usta te jebem, da te jebem u ta usta škrbava! U ovoj vukojebini kosti da ostaviš?

ĐOVANI: Pa č...

HAKIJA: Tišina, bez priče!

JOVAN: Dobro, kolega, hvala na intervenciji. Da nastavimo s procedurom.

BRZI: Nastavimo, nastavimo.

JOVAN: Pa kako ti je, bre, kršteno ime?

BRZI: Pa Svetislav.

JOVAN: Kako to, bre? Šta lupáš? Kako Svetislav. A prezime, kako ono beše?

BRZI: Pa Kučuk.

JOVAN: Svetislav Kučuk?

BRZI: Za prijatelje Boki.

JOVAN: Čuj Boki? Pa dobro koje si ti Boki veroispovesti, eto tako, da preformulišemo malo.

BRZI: Pa ovaj, ove, rimo... pravo... ovaj... islamske. Islamske. Ja mislim da sam islamske.

HAKIJA: Kako islamske, a zoveš se Svetislav? Jesi sunećen, ha? Nemoj da se zavatlavaš, znaš.

Imamo mi ovde Skokinu listu. Elvise, daj listu!

JOVAN: Kakva sad bre lista? Jesmo rekli da idemo po zajedničkom protokolu.

HAKIJA: To je lista porodice Skoko koja je specijalizovana za sunećenje ljudi naše vjere već vjekovima, imaju sav alat za to i šta je najvažnije golemo iskustvo i tehničku osposobljenost u tim stvarima.

JERKO: Ha, ha, samo da se koji put ne zaletе pa ne otkinu malo više.

ANTE: Jerko, prekini! Uozbilji se.

ELVIS: Ne zajebavaj, to je naša kultura. Jel' se ja tebi diram u papu?

JERKO: Ne diraš.

ELVIS: E, pa onda?

JERKO: Al, nije to isto.

ELVIS: E nije isto, jer papa se ne suneti, je l' to?

JERKO: Sad si počeo vrijeđat!

JOVAN: Dobro, bre, kolege nemojmo sada da pokazujemo tako nizak profesionalni nivo pred ovim kanaderima. Dajmo da to rešimo kako dolikuje. Jebem li ga, pa do juče smo živeli zajedno. Pa ne možemo, valjda, da dopustimo da ovi beli medvedi pomisle da smo zadnji divljaci.

ANTE: Tako je, slažem se s Jovanom. Moramo pokazati određeni dignitet.

JOVAN: Predlažem neka dotični skine gaće, pa će da proverimo. To je najjednostavnije.

ANTE: Možda to i nije tako loše.

MIRANDA: (*Govori na uho Marloweu.*) They want him to take his pants off to check if he had been circumcised. I think this is humiliating.

[Tjeraju ga da skine hlače kako bi provjerili je li obrezan. Mislim da je to ponižavajuće.]

MARLOWE: Okay guys, okay, let's stop this. You can't make this man take off his pants. It's humiliating, plus the patients are still in our custody.

[U redu, u redu, prekinimo s tim. Ne možete natjerati čovjeka da skinе hlače. To je ponižavajuće. Osim toga pacijenti su još uvijek pod našom prismotrom.]

MIRANDA: Gospodin Marlowe ne da da mu skinete hlače. Kaže da je to ponižavajuće i da su bolesnici još uvijek po njihovom prismotrom.

JOVAN: Ma dobro, mi smo hteli samo da predložimo da se ubrza procedura. Mislim sunećene na jednu stranu, ove na drugu, i odmah smo pola posla rešili.

MIRANDA: He says they only wanted to speed up the procedure.

[Kaže da oni samo žele da ubrzaju proceduru.]

MARLOWE: No, no, I won't accept that. After all, we are a peace-keeping force.

[Ne, ne. To ne prihvaćam. Na kraju krajeva mi smo mirovne snage.]

MIRANDA: Gospodin je protiv. Na kraju krajeva oni su ipak pripadnici nekakvih mirovnih snaga.

JOVAN: Pa dobro, evo samo neka kaže je li sunećen ili nije, kad je već tako komplikovanog etničkog porekla. Verovaćemo mu na reč, iako možda ne bismo tebali.

MIRANDA: They're just going to ask him that.

[Oni će ga to samo pitati.]

MARLOWE: Ok, but no more than that.

[U redu, ali ništa više od toga.]

MIRANDA: U redu.

JOVAN: Ne znam da li se kolege slažu s tim?

ANTE: To je pošteno.

HAKIJA: Nemam ništa protiv.

JOVAN: Dobro, dakle, jesi li sunećen, ili ne?

BRZI: Ne znam, mislim da nisam sunećen.

JOVAN: Ama bre pa kako ne znaš. Pa nisi valjda tol'ko lud da ne znaš kako ti ona stvar izgleda? Oćeš da ti crtam?

BRZI: Ali mislim da mi je otac Musliman.

JOVAN: E, pa ako je otac Musliman, u šta sumnjam čim imaš takvo ime, ali neka ti bude.
Dakle ako ti je čale Musliman, onda si i ti, i to je šta se mene tiče kraj priče. Jer, kako mi ono starešine kažemo, Obrene? (*Obraća se Obrenu da ga malo odobrovolji nakon one šamarčine.*)

OBREN: Ne znam.

JOVAN: Ajde, bre, Obrene, šta se duriš. Kako ono. Ne pada puška...?

OBREN: (*Preko volje.*) Ne pada puška daleko od soške!

JOVAN: Jeste, eto. Ne pada puška daleko od soške. Jer šta su za vas civile jabuke i kruške, to su za nas starešine soške i puške. Prema tome, ako se mene pita, možemo na sledećeg.

HAKIJA: Dakle, on je naš?

ANTE: Pa izgleda da jest.

HAKIJA: Ajde Svetislave pređi tamo na onu stranu.

BRZI: Boki, Boki, uglavnom me zovu Boki, ili Brzi.

HAKIJA: Dobro, Boki, Brzi, kako god, pređi na onu stranu.

(*Brzi odlazi do Elvisa.*)

JOVAN: Dajmo sad nekoga iole normalnijeg.

TITO: Evo ja se javljam dobrovoljno.

HAKIJA: Ti? Nisam baš siguran.

TITO: (*Prilazi stolu i sjeda na stolicu.*) Zovem se Josip Broz Tito. Rođen sam 1892. u malom selu Kumrovec u Zagorju. Moja majka Slovenka bila je pravična i otresita žena.

DEGER: Čuj, bog te jebo, on citira France Bevka.

DOVANI: Da, da, "Dječak sa Sutle".

TITO: Otac štedar i radin, kakvi već znaju biti očevi u tom kraju.

DEGER: E, ovo je stvarno ludnica.

JOVAN: Pa dobro, ako si ti već Tito, kako tvrdiš da jesi, onda smo bar s tobom na čisto. Tu nema šta da se proverava. Kolega Ante vodite ga slobodno na svoju stranu.

HANKA: Ma kakav je on Hrvat kad mu je kršteno ime Gvozden. Ako nađeš jednog Gvozdena Hrvata, evo tu me pljuni.

DEGER: Pljunuo bih te ja, ali znaš gdje.

OBREN: Tišina bre tamo, šta ste se uskokodakali, doće i na vas red, pa ćemo videti gde vam je nacionalna svest?

TITO: Ja sam metalac, bravar, proleter. A klasa ne poznaje granice. Kako nacionalne tako i rasne, vjerske, etničke, bilo kakve. Mi smo klasa za sebe, i, naravno, klasa po sebi, kako je govorio drug Marx.

HAKIJA: Dobro, pa kad je već tako opsjednut Titom, računajmo ga za Hrvata.

JOVAN: Slažem se. Idi tamo na onu stranu, kod Jerkoa.

JERKO: Kaže se kod Jerka. Koga, čega – Jerka!

JOVAN: Jeste, jeste, samo mi nemoj sad priču o dva jezika i pravu na samoopredelenje do odcepljenja, molim te.

JERKO: Nu ga, šta si se odma tako uskopistija!? Samo velin da se poštiva ova naša gramatika.

JOVAN: Dobro, dobro, znam ja šta si hteo da kažeš, ali neka ti bude. Idi, dakle, kod Jerka.

TITO: Evo, idem, ali da znate da me niste uvjerali. Fitzroy, zakaj se ti držiš tak po strani?

MIRANDA: He wants to know why you're so detached.

[Želi znati zašto si tako uzdržan.]

MARLOWE: I am not. I'm just trying to let these men do their job.

[Nisam, samo puštam ljude da rade svoj posao.]

MIRANDA: On samo pušta ovoj gospodi da rade svoj posao.

TITO: Hm, posao, posao.

PEPO: Druže Tito i ja ću s tobom.

ELVIS: Polako, stoj gdje jesi dok na tebe ne dođe red.

PEPO: Ali ja hoću uz svoga komandanta!

OBREN: Ćuti, bre, dok ti nisam došao tamo.

JOVAN: Idemo na sledećeg. Ajde ti! *(Pokazuje na Kobru. Kobra izlazi iz stroja i sjeda na stolicu.)*

SEKA: Verska pripadnost?

KOBRA: Pa budist.

SEKA: Budist?

KOBRA: Sekularni budist, ustvari šinto, japanska škola.

SEKA: Jovane, nemamo rubriku za budizam.

JOVAN: Jao, izem ti život, ovde stvarno nema niko normalan. Pa ne znam ni sam. Piši onda, šta ja znam – piši ateist.

PROFESOR: *(Javlja se iz stroja.)* Budizam i ateizam nisu isto. Ateisti ne vjeruju u Boga. Budisti vjeruju u ništa. Držim da je to bitna razlika. Jer kao što Aristotel reče – zašto je radije nešto nego ništa?

HAKIJA: Joj, ovo će teško da ide, jako teško.

JOVAN: Nema veze, Seko, idi dalje sa uzimanjem generalija.

SEKA: Ime oca?

KOBRA: Stanislav.

SEKA: Prezime?

KOBRA: Kiš.

JOVAN: Pa on je Mađar! Ti si Mađar, je l' tako?

DOVANI: Ma kakvi Mađar, on je Japanac. Vidi mu oči! Ha, ha, ha.

DEGER: Jakuza, jakuza je to, moj sinko. Treba da mu režete prste kao japanska mafija da bi on nešto priznao.

JOVAN: Pa, dobro, jesi li Mađar?

KOBRA: Ja sam Jugoslaven. Ako sam išta.

DEGER: To znači da je Srbin.

DOVANI: To, to, brate. Pišem Srbin, pamtim Jugosloven. Tako je to.

DEGER: I obratno.

OBREN: Dosta mi je više vas dvojice! Jes' čuo? Nemoj da vas odmah krcam na dajc.

DEGER: U bog te, na dajc se nisam popeo još od bojevog gađanja u Bujanj potoku kad sam bio u onoj kurčevoj JNA.

DOVANI: Ni ja se bogami nisam odonda popeo na dajc, ne računam li ovde prisutnu drugaricu Seku.

DEGER: Ha, ha, ha. E ova ti je dobra, kume, stvarno si lud. Svaka ti je poslovica. Ti si moj bog, kume. Ti si mi bog!

JOVAN: Kakva bre kurčeva JNA? Kako se to izražavaš o našoj armiji?

OBREN: A ti ne vređaj drugaricu, pederčino! Jebem te u ta usta škrbava, da te jebem.

JOVAN: Pa dobro Obrene, ili ću ja da se sporazumevam sa njima, ili ti!?

OBREN: U redu, samo sam hteo da mu pripretim.

MARLOWE: Hey, hey, hey, what's going on?

[Hej, hej, hej. Što se ovdje događa?]

MIRANDA: Nothing, just a friendly exchange.

[Ništa, samo prijateljska razmjena.]

DOVANI: A gdje ide taj dajc, majstore?

DEGER: Ide u El Šat. Kamo i svi zbjegovi.

(Bolesnici se smiju.)

JOVAN: *(Sad je već izgubio živce.)* Dosta bre više! Dosta! Mi želimo da vam pomognemo, a vi pravite budale od nas.

MARISTELA: Ovde jebe lud zbunjenog, ili se meni samo tako čini.

SALVATORE: *(Sav se nekako primirio.)* Muci, Stela, reka san ti. Delikatne stvari su u pitanju.

HAKIJA: Molimo gospojicu da se uzdrži od komentara. Ako ih ima neka ih drži za se. Šutnja je zlato.

JOVAN: *(Okreće se Kobri.)* Dakle, karatista, bre, izjasni se! Je l' treba da zovemo doktora Iliju Jorgu da nam on kaže koje si vere i porekla.

KOBRA: Ako sam išta, Jugoslaven sam.

ANTE: Nema ovde Jugoslavena, upamti! Jugoslavija je mrtva. Mrtvo slovo na papiru. Razumiješ? Ovo je umobolnica i vi ste duševni bolesnici, i ima da slušate šta se ovdeka kaže jer to je za vaše dobro, a ne za moje. Jebe se mene. Ja znam ko sam i šta sam, i šta mi je glede toga činit!

HAKIJA: Pravo veli Ante. Ja ne znam zašto mi uopće gubimo vrijeme. Podijelimo ih u tri grupe. Svak neka vodi svoju grupu i mirna Bosna.

DEGER: Čuj - mirna Bosna. Dobra ti je ta fraza, jarane. Dobra.

OBREN: Prekini!

JOVAN: Polako kolege, smirite živce. Valjda još može nešto da se učini. Nemojmo zbog ovih međunarodnih faktora. Ionako stalno pišu da smo zveri, sve nečovek do nečoveka, a mi se ovde trudimo da zbrinemo ove notorne ludake. Ali neće nam se to za dobro uzeti. Neće. O tome neće sutra pisati *Pari Mač*, ili *Herald Tribjun*, dragi gospodine Marlov. A pišu kako koljemo i palimo sve za sobom. To pišu. Jebem ih u pisanje!

MARLOWE: What's he saying?

[Što kaže?]

MIRANDA: Nothing. You don't want to know.

[Ništa, bolje da ne znaš.]

JOVAN: Vraćaj ga u vrstu. Sa njim ćemo da se pozabavimo kasnije. Prevažodno je da nađemo one koji znaju ko su i šta su. Pa ima li bre ovde iko ko zna šta je po nacionalnosti?

DOVANI: Ja znam ko sam.

JOVAN: Pa ko si, dobro, bre, ti?

DOVANI: Ja sam duševni bolesnik.

JOVAN: Lepo, lepo. Mnogo si mi bre pametan, mnogo.

DOVANI: Pa i ne tvrdim da sam pametan, nego lud. Lud sam sto na sto. Imam i ćitabu za to.

DEGER: Je l' može jedno pitanje drugovi i drugarice, dame i gospodo?

ANTE: A pitaj, jebi ga, sad kad je sve ovako kako je. Pitaj, samo da je kratko.

DEGER: Je l' mogu ja s Kanađanima?

MIRANDA: He wants to know if he can go with us, I mean, with you, the Canadians?

[On želi znati može li ići s nama. Mislim, s vama. S Kanađanima.]

MARLOWE: To tell you the truth, I don't know. We have no policy for cases like this. I can ask, but I think it's better for you to stay with your own people. It's for your own good. The war will be over someday and you may regret it.

[Da budem iskren - ne znam. Nemamo ustanovljenu politiku za takve slučajeve. Mogao bih pitati, ali mislim da je bolje za vas da ostanete uz svoj narod. To je za vaše dobro. Rat će se jednog dana završiti, a onda biste mogli požaliti.]

MIRANDA: Kaže da...

DEGER: Razumio sam, razumio sam. U redu.

ANTE: E, ne može bogami s Kanađanima. Svi bi se sad izvlačili i išli u prekomorske zemlje. A šta sa našim entitetima? Ko će to graditi i izgrađivati. Gdje ti je nacionalni osjećaj?

ĐEGER: Boli mene kita za entitete. Ja niti sam ovo počeo, niti ću završit. Ovo nisu moja posla. Ja sam muzičar, roker i bluzmen. Ja sam slušao Madi Votersa i B.B. Kinga dok ste vi drugovi držali svoje sastanke.

JOVAN: *(Sad već vidno iznerviran.)* Ćuti bre tamo, da te nisam čuo. On bi u inostranstvo. Lepo bogami. A mi ovde krvcu da lijemo za vas. Pa ima li ovde iko da ume da se izrazi, da sastavi dve suvisle rečenice.

ĐOVANI: Oćeš dvije suvisle? Ha? Nosi se u tri pičke materine, i ti *(Jovanu)*, i ti *(Hakiji)* i ti *(Anti)*. U tri pičke materine!!! Eto ti tri suvisle, a ne dvije.

OBREN: Ma marš, jebem ti majku zaostalu, da ti jebem, u ta usta škrbava.

(Počinje tući Đovanija, ali uto se umiješa Đeger. Navale Elvis, Jerko, Ante, Hakija, a umiješaju se i Kanađani i nastaje sveopća tuča.)

MARLOWE: *(Trči oko njih da ih smiri. Gazda podiže Jerka od zemlje i vitla njime uokolo.)*
Gentlemen, Gentlemen!
[Gospodo, gospodo!]

MARISTELA: Ajme, misusovo sveto šta je ovo.

SALVATORE: Stela, biz tamo ukraj, ovo je opasno.

(Odvlači Maristelu na drugi kraj scene.)

TITO: *(Skače na Antu.)* Znam ja ti si onaj Ante što prezime mu znate. Napred drugovi!
Juriiiiš! Dolje okupator i njegovi pomagači. Dolje domaći izdajnici!

JOVAN: E sad mi je stvarno prekipelo. Sve ima svoje granice.

(Ulijeće u gužvu. Gazda je nekako najljući i najstameniji, razgrće sve oko sebe, uključujući i Kanađane.)

ĐEGER: To, Gazda, razgrni ko Indijanac u "Let iznad kukavičjeg gnijezda."!!! Ja ću bit Đek Nikolson!!!

HANKA: Pederi jedni, vi ćete nas maloumne tuć. Ali ako nam bog nije dao u glavi, dao nam je u nogama.

(Otrči do Savatorea i udari ga nogom u stražnjicu.)

SALVATORE: Pa nisan ti ja nista kriv, zeno bozja!!

MARISTELA: *(Baca se na Hanku i čupa ju.)* Kozo jedna luda, primitivna, nije ti moj čovik ništa skrivija. On je međunarodni faktor.

HANKA: A ti si međunarodna radodajka. Kravo jedna, simentalko, saćeš vidjet!

DOVANI: *(Oborio je Elvisa i udara ga. Viče Degeru.)* To kume, jebaćemo im majku militarističku!

(Sveopća tuča na sceni. Polako se gase svjetla. Začuje se hitac, zatim još jedan i još jedan. Kraj prizora. Potpuni mrak.)

PRIZOR TREĆI

Bolesnici su na sceni podijeljeni u tri grupe po četiri. Vezani su jedan drugome za ruku. Grupe su strogo odijeljene. Kanađani i predstavnici zaraćenih strana vrzmaju se po sceni.

JOVAN: *(Sav podrapan i izudaran.)* Hvala bogu da smo i ovo priveli kraju. Priznajem da je cela ideja sa izjašnjavanjem bila malo ishitrena.

ANTE: A govoriyo sam ja odma da ih triba podijel'ti na tri grupe i gotovo. Svršila Mare zavrit. Jer šta zna budala šta je etnos. Ali eto, ne može se reć da nismo pokazali dobru volju.

HAKIJA: Vala ne može. Samo neko mi je zgazio na motorolu. Evo ne daje nikakav signal. *(Bezuspješno pritišće dugmad na motoroli i prinosi je sad jednom, sad drugom uhu.)*

JOVAN: Šta se može, rizik profesije. Dobro smo i prošli, kad malo bolje razmislimo. Obrene povedi grupu.

(Obren, Elvis i Jerko izvode vezane bolesnike. Kanađani bez riječi pakuju opremu i polako odlaze. Maristela, Salvatore i Hikmet također. Marlowe i Miranda ostaju sami na sceni.)

MARLOWE: I'm so sorry, darling, it all ended like this.
[Žao mi je, dušo, da je sve ovako završilo.]

MIRANDA: Honey, don't be upset. You did everything you could. But sometimes it's just hopeless. Such is life.

[Ne uzbuđuj se, zlato. Učinio si sve što je bilo u tvojoj moći. Ali ponekad je naprosto beznadno. Takav je život.]

MARLOWE: I guess so.

[Pretpostavljam da je tako.]

MIRANDA: So where do we go from here?

[I kamo sad?]

MARLOWE: Home, sweet home.

[Dome, slatki, dome.]

MIRANDA: And where is that, my love?

[A gdje je to, moja ljubavi?]

MARLOWE: Montreal. I want to show you our Lady of the Harbour.

[Montreal. Hoću da vidiš našu Gospu od luke.]

MIRANDA: So be it.

[Neka i bude tako.]

(Grle se i ljube, a zatim odlaze sa scene. Na sceni se pojavljuje Klinton. Njuši ostatke pod stolovima. Vrzma se neko vrijeme, zalaje, a zatim i on odlazi.)

KLINTON: Vau, vau.

(Začuju se uvodni taktovi "Suzanne" Leonarda Cohena.)

Suzanne takes you down

to her place near the river.

You can hear the boats go by

you can spend the night beside her...

- zastor -

- svršetak -

Damir Šodan

Rođen 1964. u Splitu. Pjesnik, prevoditelj, dramski pisac i urednik. Objavio brojne prijevode američkih pjesnika na hrvatski (Carver, Bukowski, Brautigan, Simic, Cohen...). Za dramu *Zaštićena zona* nagrađen je 1. nagradom za ex-Yu dramatičare u Beču (2000), a za burlesku *Chick lit* trećom nagradom na natječaju Marin Držić (2012). Član je redakcijâ časopisa *Poezija* i *Quorum* u Zagrebu. Uvršten je u američku antologiju *New European Poets* (Graywolf Press, 2008), francusku *Les Poètes de la Méditerranée* (Gallimard, 2010) i britanske *World Record* (Bloodaxe, 2012) i *The Hundred Years' War* (Bloodaxe, 2014). Sudjelovao je na više međunarodnih književnih skupova i festivala. Član je HDP-a i hrvatskog PEN-a. Već gotovo dva desetljeća živi i radi kao prevoditelj za Ujedinjene narode u Nizozemskoj.

Objavio: *Glasovne promjene* (pjesme, 1996, 2011), *Srednji svijet* (pjesme, 2001, 2012), *Zaštićena zona/Kain ili njegov brat* (drame, 2002, 2013); *Pisma divljem Skitu* (pjesme, 2009, 2014); *Noć dugih svjetala* (drame, 2009); *Drugom stranom* (antologija suvremene hrvatske "stvarnosne" poezije, 2010); *Café Apollinaire* (pjesme, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 98

Damir Šodan

ZAŠTIĆENA ZONA

“crna” komedija

© 2013 Damir Šodan

**© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2013, 2015, 2016**

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Matthew Benoit / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-50-8 (HTML)

ISBN 978-953-345-126-8 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-127-5 (PDF)

ISBN 978-953-345-128-2 (MOBI)

Prvo izdanje

Viva ludež, Split, 2002.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.